VII. évfolyam, 12. szám

1951. már

Ludas Matyi

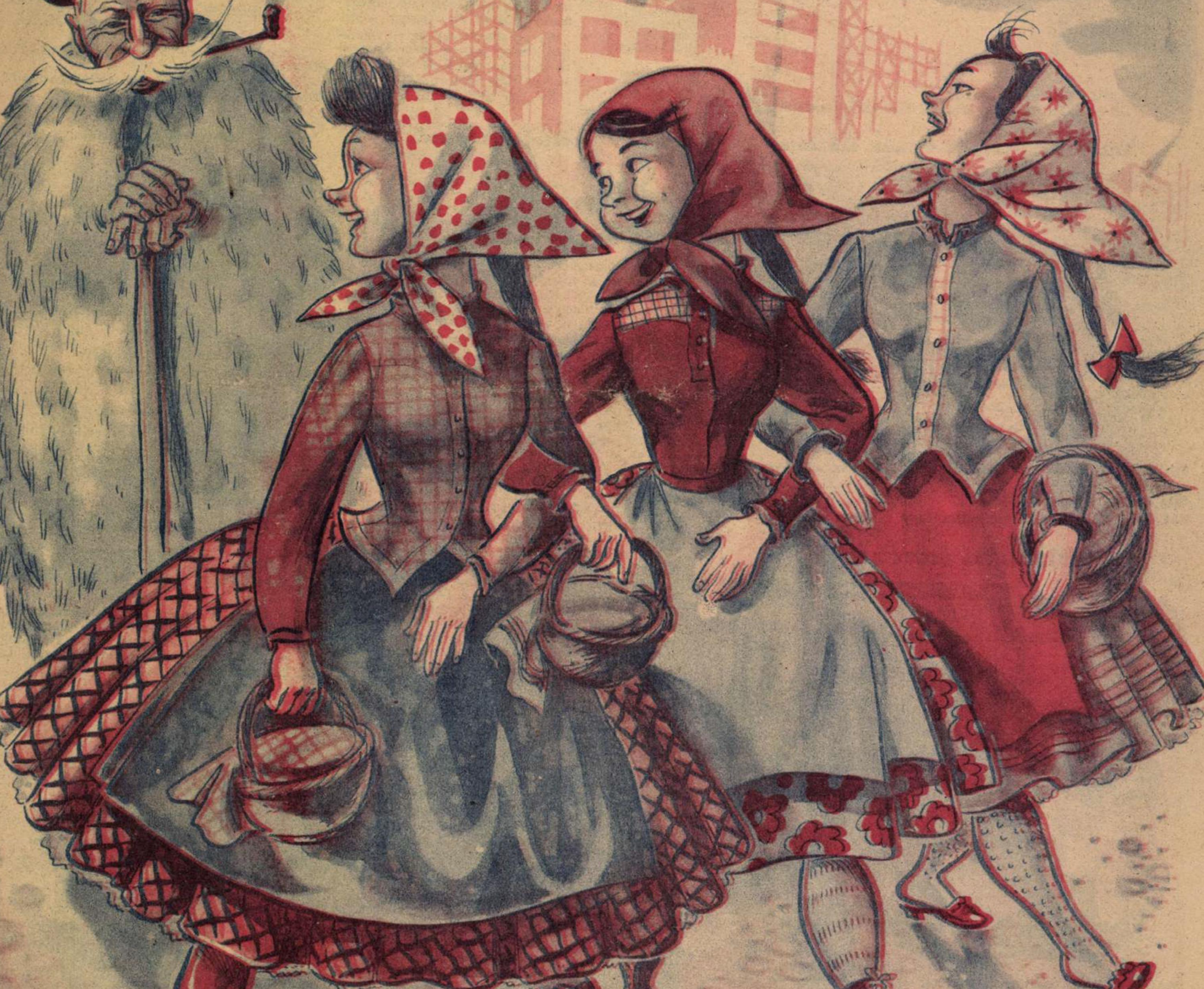

— Mi az, három a kislány?

— Nem bácsikám, női brigád Dunapentelén…

70 fillér

Rendőrségnek álcázott katonaság Olaszországban

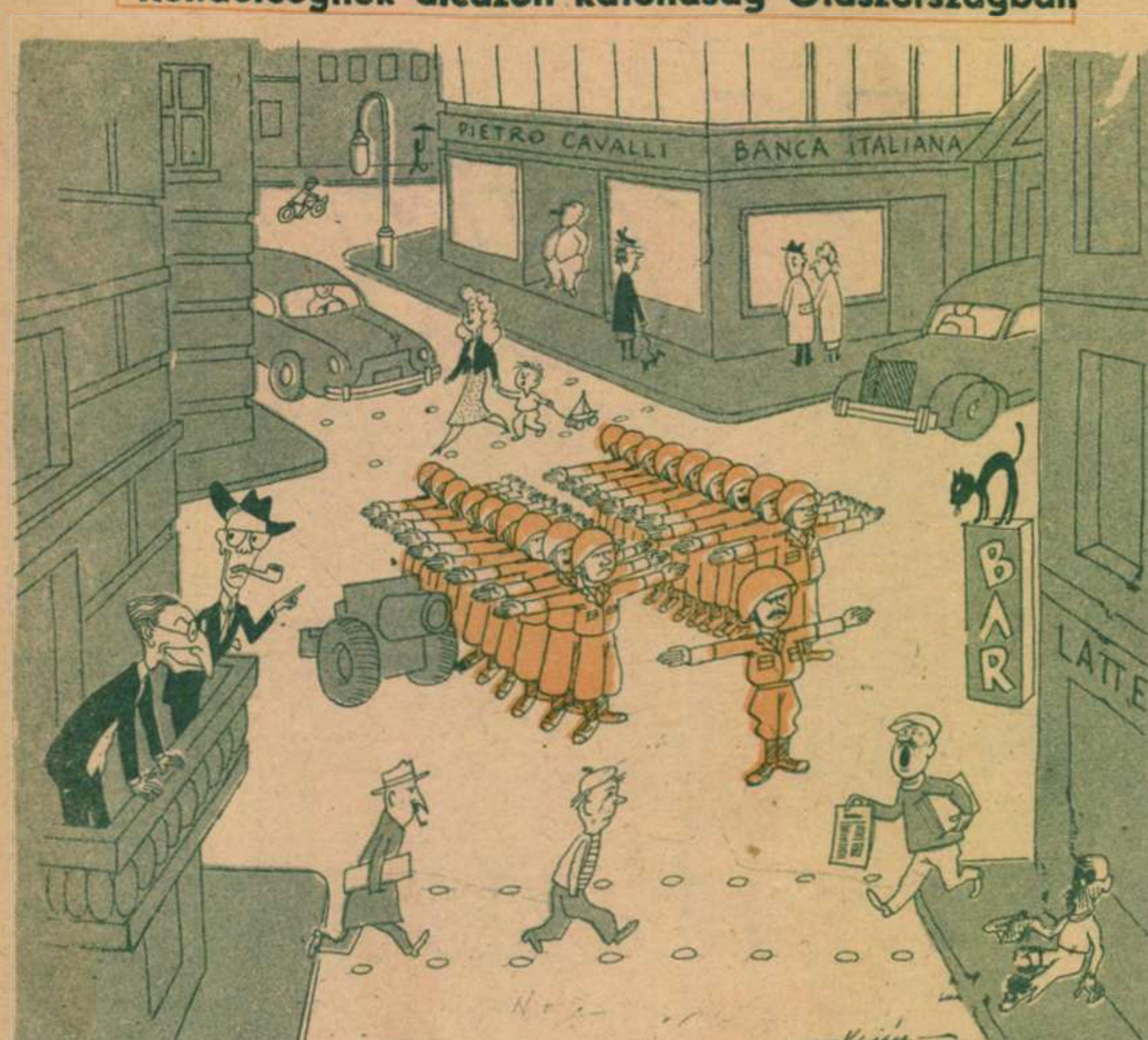

ÚJSÁGÍRÓ: Mennyi katona!
DE GASPERI: Dehogy katonák! Közlekedési rendőrök...

Mr. Shinwell javaslata

Mr. Shinwell Anglia hadügyminisztere és az angol „munkáspárt" tagja. Most mindkét minőségben egy törvényjavaslatot terjesztett az angol alsóház elé, amelynek lényege az, hogy az angol polgároknak mindent szabad, kivéve a szájukat kinyitni; mert ha kinyitják, akkor becsukják. Nem a szájukat csukják be, hanem az egész polgárt csukják be, szájastul, orrostul, szemestül, szőröstül-bőröstul és szabadságjogostul, ahogy az Shinwell urék Angliájában dukál.

Ha Mr. Shinwell régen elhunyt honfitársa, Mr. Shakespeare ma élne, nem azt írná, hogy „Helyes a bőgés, oroszlán!", hanem azt írná, hogy „Helytelen a bőgés, brit oroszlán!" (Ha közben le nem tartóztatnák.) Mr. Shakespeare, aki értett az oroszlánokhoz, megállapítaná, hogy a brit oroszlán már csak arra használja a farkát, hogy Truman felé csóválja, szintúgy azt is, hogy a brit oroszlán ma már csak azt bőgi, amit Truman súg neki. Amit Shinwell úr bőgött az alsóházban „a katonai szolgálat hanyag ellátására való bujtogatásról", azt is Mr. Truman súgta.

Az egészben csak az a vigasztaló, hogy fognak még Shinwell urék súgás nélkül is bőgni, ahol senkise látja őket.

De már akkor késő lesz.

A „Felszabadult föld" bemutatója

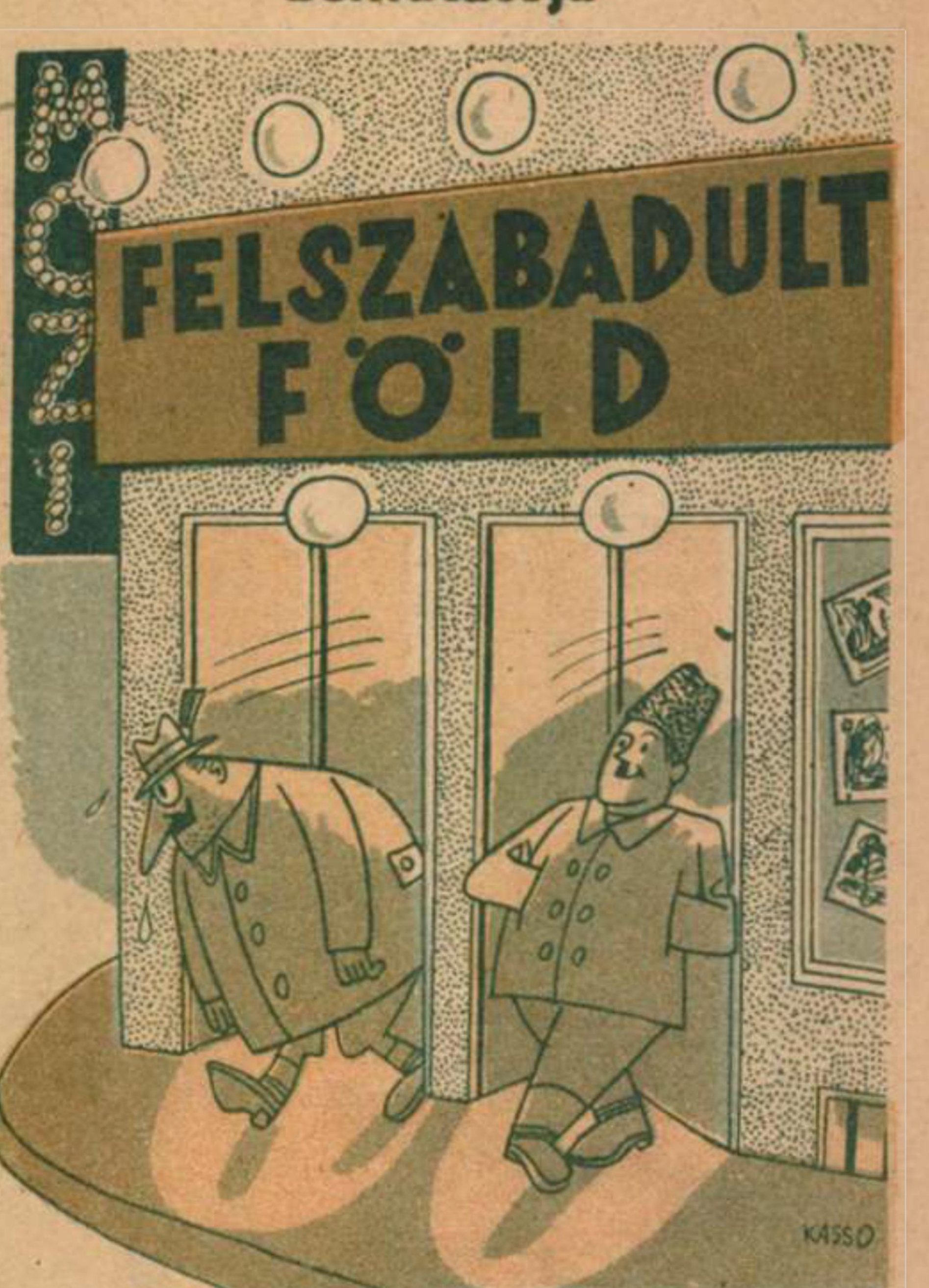

Reakciós: Én nem örülök a FELSZABADULT FÖLDNEK.
Dolgozó paraszt: Én örülök a FELSZABADULT FÖLDNEK.

Táblabemutató a Fehér Házban

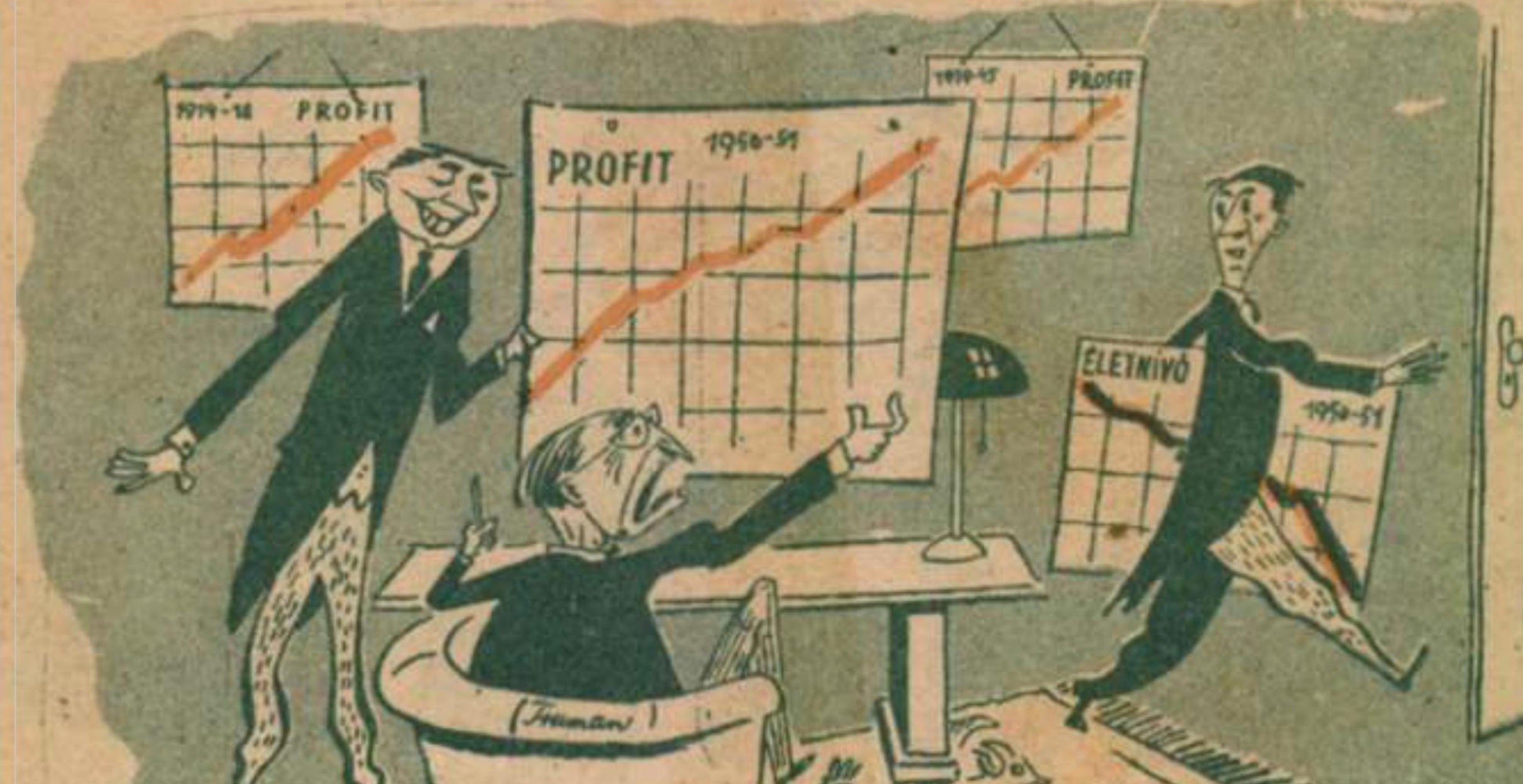

TRUMAN: Hé, hozza csak vissza azt a táblát! Mi az, ami olyan vészesen zuhan?

TITKÁR: Az életszínvonal, elnök úr.

TRUMAN: Az más! Már megijedtem, hogy az is egy profittábla...

Mindenki sorrakerül

Tervgazdálkodásunk parancsolóan megköveteli, hogy a közületek idejében tudassák szükségletüket az iparral.

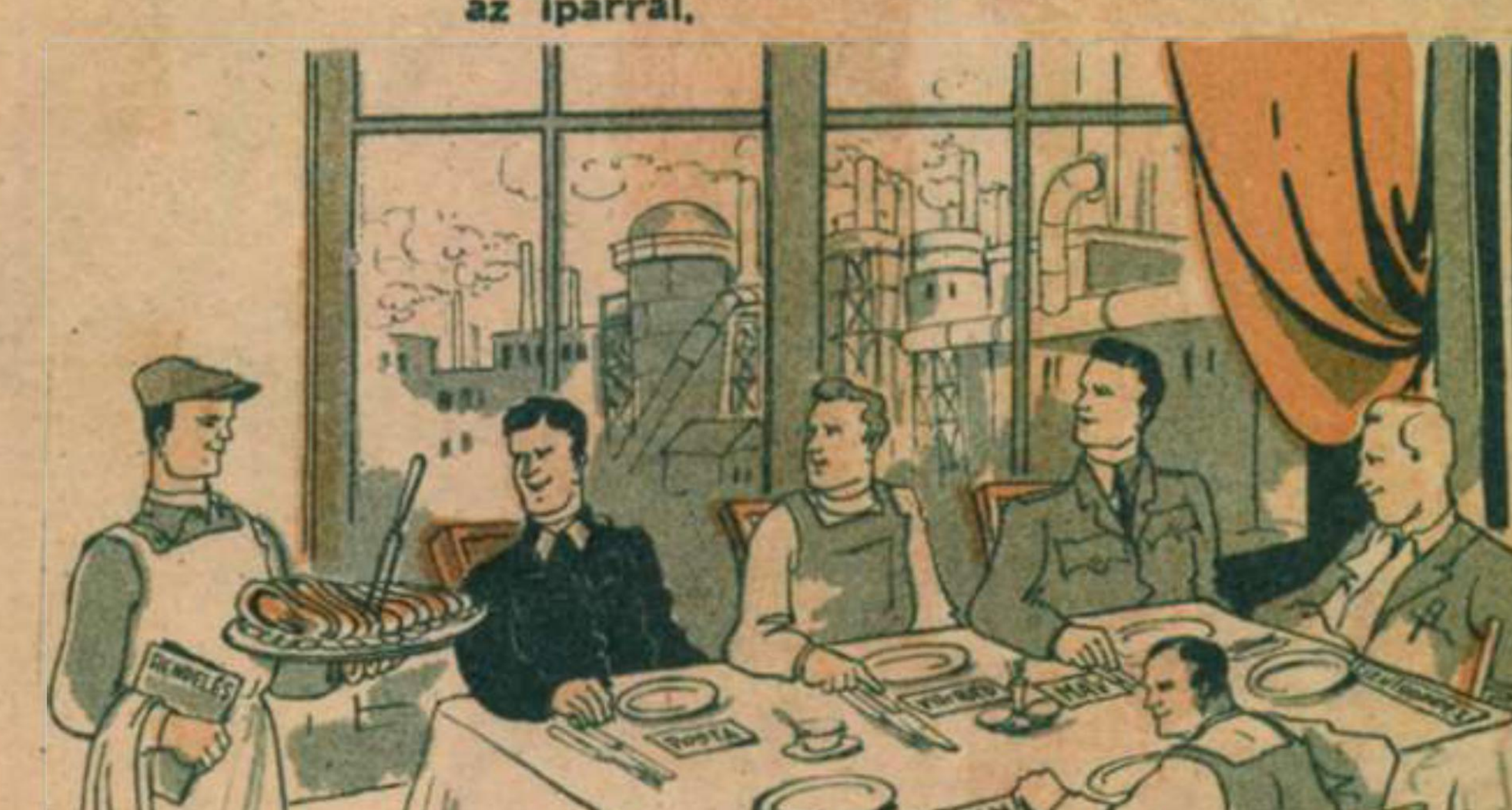

MAGYAR IPAR: Csak semmi izgalom, elvtársak, aki idejében feladta a rendelését, az idejében meg is kapja az adagját!

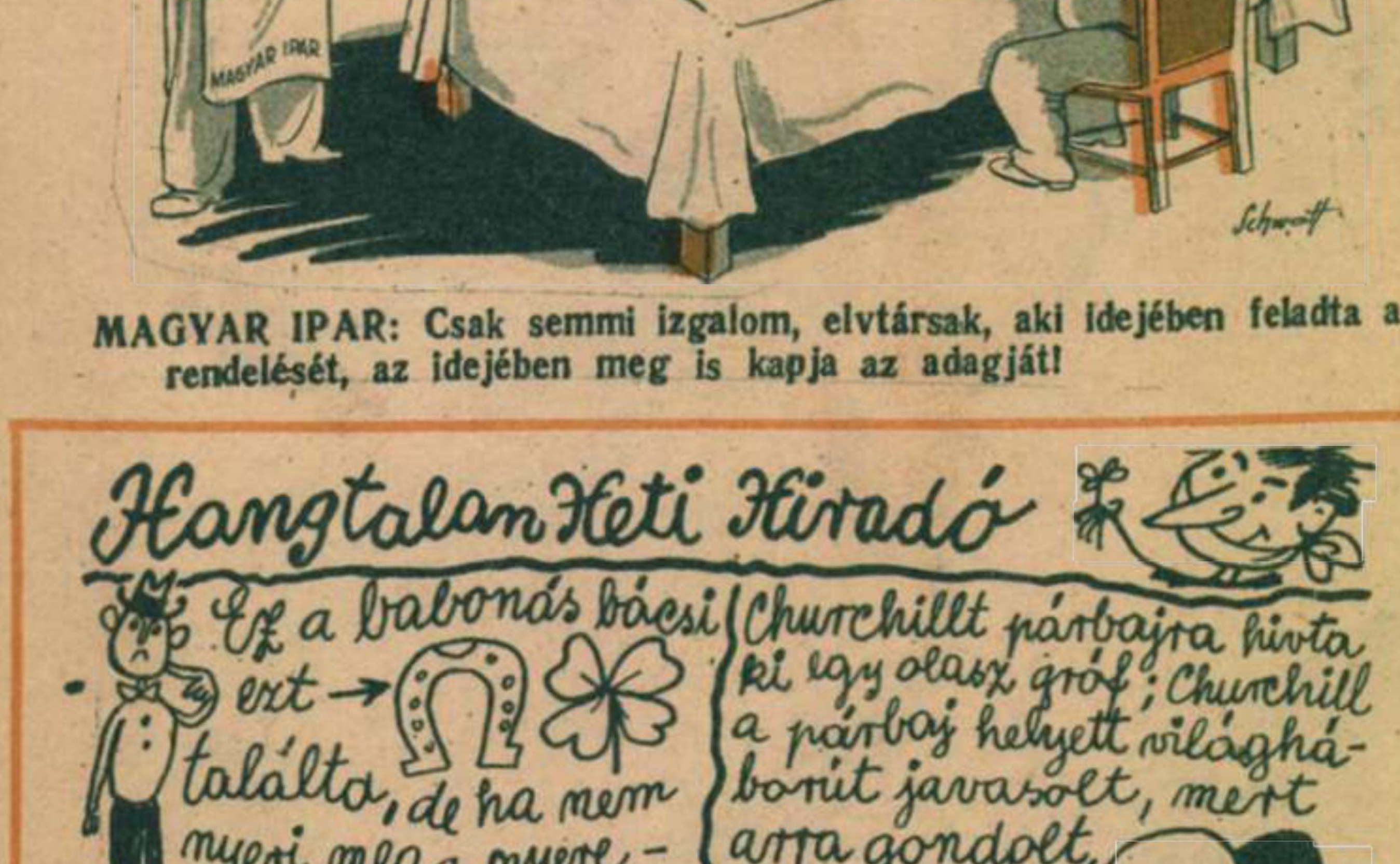

Hangtalan Heti Híradó

Ez a babonás bácsi ezt → találta, de ha nem nyeri meg a nyereménysorsolás főnyereményét, olyan babonaellenes lesz mint a pinty.-

Churchillt párbajra hivta ki egy olasz gróf; Churchill a párbaj helyett világháborút javasolt, mert arra gondolt, hogy a párbajban ő is megsebesülhet.-

Ügyviteli sorrend

700%
700%
700%
700%

Amit elmondok, — igaz történet. Hajdu Palival olyan jó versenybarátságban voltam, hogy, mikor Palinak új gépet adtak, én is otthagytam a régi munkámat. Otthagytam a begyakorolt 170%-ot és új munkára álltam át, csakhogy Pali közelében lehessek. Ebben nincs semmi különös. Ezt ő is megtette volna a helyemben. Nem bántam meg, hogy helyet változtattam, bár 120%-nál többet az új munkán akkor se tudtam elérni, ha a nyelvemet kilógattam és kivert a verejték a nagy igyekezettől. De nem lettem volna igazi esztergályos, ha nem fúrdalt volna a kiváncsiság, — miért nem sikerül felmenni legalább 160-ig. Hajdu Pali közben a 200%-ot is elhagyta. Szerencséje volt. Az új szovjet gépen gyerekjáték a munka! Persze ezt csak magamban gondoltam. Igazi esztergályos nem keres kifogásokat. A valóság az, hogy Hajdu Pali neve mellett 210—215% büszkélkedett, az én táblámra pedig örültem, ha 120-at jegyzett fel a termelési felelős.

Gondolkoztam két hétig, három hétig, — a Pali is segített, mert rendes fiú, azt be kell vallani, — és kisütöttük az újítást. Amikor kipróbáltuk, egy óra alatt 700%-ot termeltem vele. — No? No, Pali? Hogy jössz te ehhez a vacak kétszázötveneddel? — De Pali nem búsult, inkább örült és munka után együtt mentünk Zsugorka mérnök úrhoz az újítási szobába. Meg kell mondanom, hogy nemigen állom az ilyen Zsugorka-féle embereket, akik mindig más úrnak hizelegnek. Emlékszem, azelőtt kezet se fogott velünk, most pedig olyan mézesmázosan fogadott, mintha a lelkiüdvösségét hoztuk volna. Tudtam, hogy nem ül már sokáig az újítási irodában. Káptalan urat is leváltották, — ő volt a rezsifelelős, — és helyette Kökény Marcit tették, aki azelőtt mellettem dolgozott marógépen. Závodszky urat kicserélték Máthé Ferivel, meg azt a boglyoshajú jampecot is leváltották. Nika Tóni intézi helyette az anyagbeszerzési ügyeket. De nem is ez a lényeg, hanem az hogy bementünk Zsugorkához bemutatni az újítást, miután egyelőre még ő az újítási felelős. Átvette, de meg se nézte. Eltette a fiókjába és azt mondta, hogy ne merjem addig használni, amíg meg nem érkezik a jóváhagyás. Hiába makogtam a hétszáz százalékról, rám se hallgatott. — „Az ügyviteli sorrend! ... — mondta, és én nem tudtam mit feleljek neki. Tovább termeltem a százhuszat abban a reményben, hogy hamarosan megérkezik a jóváhagyás. De az csak nem akart megjönni. Hetek multak, — semmi. Hajdu Pali velem együtt dühöngött, de nem tehettünk semmit. Zsugorka mindig azt mondta: — „Ügyviteli sorrend! ..." — És nekünk nem lehetett több szavunk. Egyik reggel, amikor beléptem a kapun, a portás azzal fogadott, hogy Zsugorka mérnök urat leváltották. — Végre! — gondoltam én. — Most legalább hamar elintézem az ügyemet! — Futottam az újítási irodába. Benyitottam és gyökeret vert a lábam a csodálkozástól, mert kit láttam az íróasztalnál, az aktacsomagok mögött? Ügyse találják ki. Senki mást, mint Hajdu Palit. — Palikám, — borultam a nyakába, — te lettél az újítási felelős? Intézd el végre az ügyemet! — De a Pali nem mosolygott vissza rám, hanem széttárta a karjait és kísértetiesen Zsugorkához hasonló hangon ezt mondta: — „Ügyviteli sorrend!..."

Bizony szaktársak, ilyesmi is előfordul. Ezt az egész történetet azért mondtam el, hogy aki Hajdu Paliban magára ismer és nem akar hasonlítani Zsugorka úrhoz, — az tanuljon belőle!

Országh György

Londoni audiencia

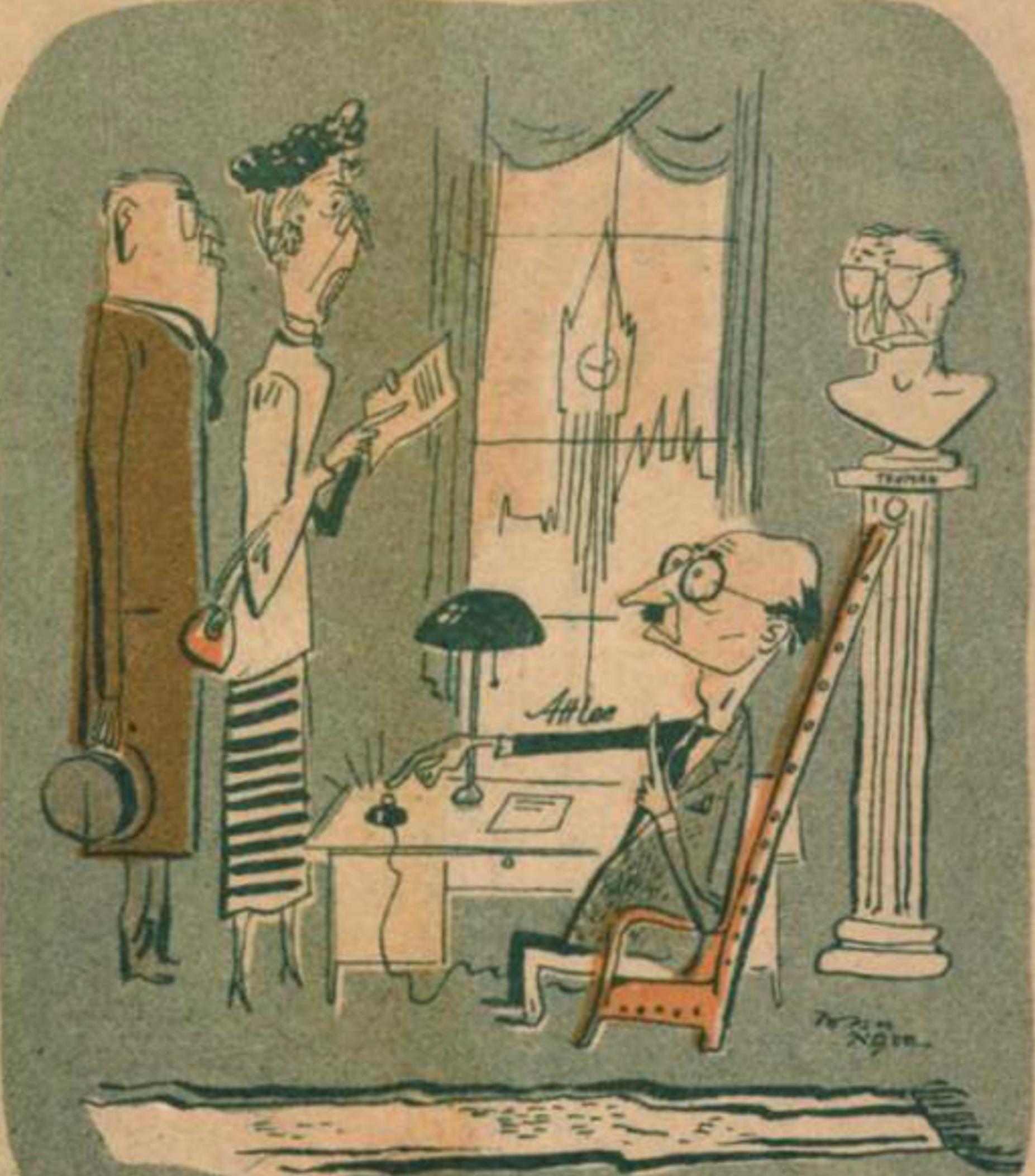

— Kérem Attlee úr, a fiam panaszkodik a levelében, hogy az amerikai pilóták úgy bánnak az angol királyi légierő katonáival, mint kocsis a lovával!

— Mylady, azonnal intézkedem, hogy a kocsisok bánjanak jobban a lovaikkal...

Túlsok a felesleges kimutatás

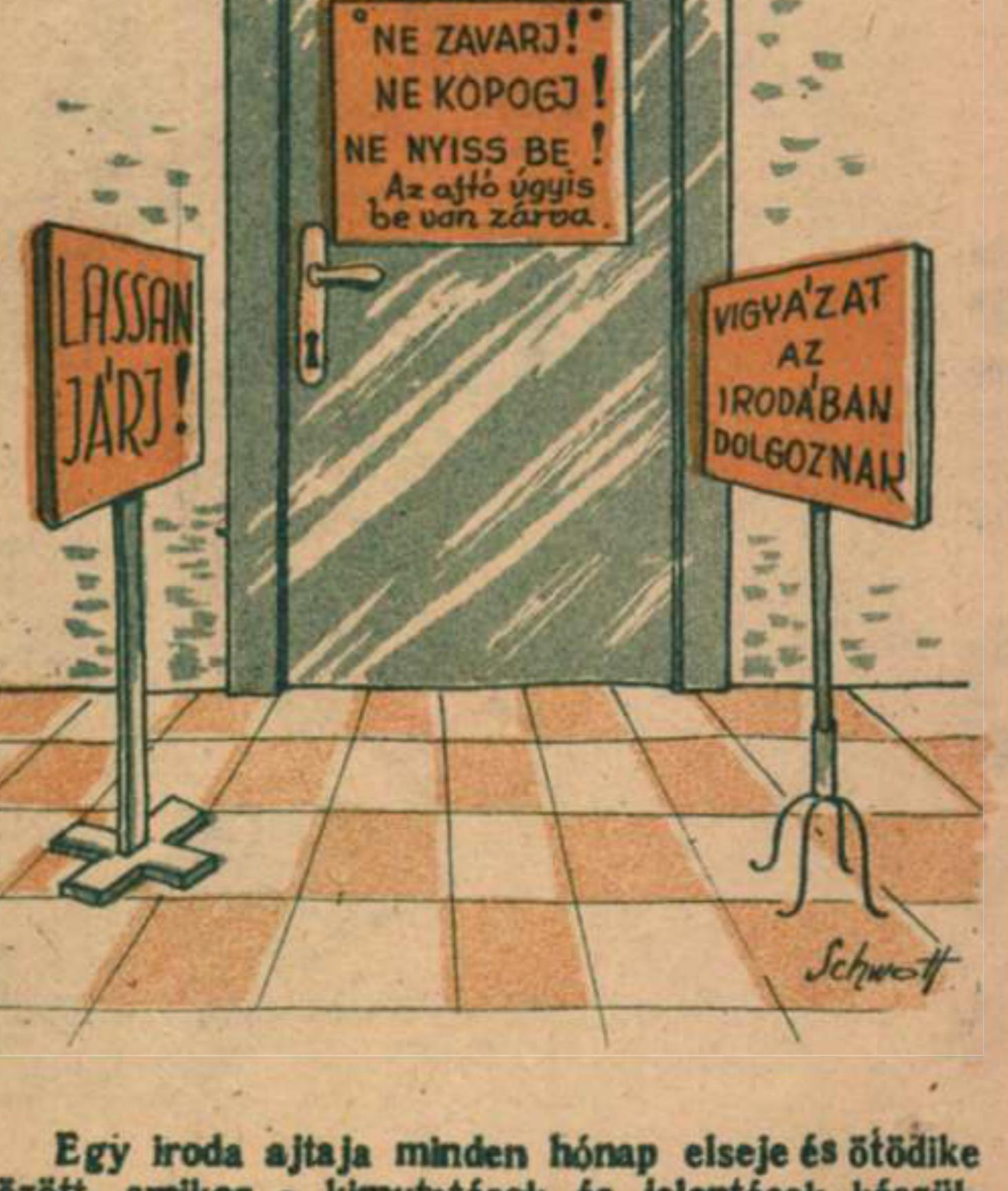
NE ZAVARJ!
NE KOPOGJ!
NE NYISS BE!
Az ajtó úgyis be van zárva.
LASSAN JÁRJ!
VIGYÁZAT AZ IRODÁBAN DOLGOZNAK
Schwott

Egy iroda ajtaja minden hónap elseje és ötödike között, amikor a kimutatások és jelentések készülnek.

Mr. MacCloy KIADTA A PARANCSOT...

MacCloy, Nyugatnémetország amerikai főbiztosa közölte Adenauerral, hogy a stratégiailag fontos nyersanyagokat csak a fegyverkezési iparban szabad felhasználni.

A beszélgetést, amelynek keretében MacCloy az utasítást átadta, én valahogy így képzelem el:

— Hivatni tetszett, sir.

— Igen, Hát hogy áll Nyugatnémetország?

— Nem áll az, sir. Hever. Romokban hever.

— Értem. Szóval nincs fedél az emberek feje felett.

— Ez a helyzet, sir.

— Akkor sürgősen fegyvereket kell gyártani. Mert valaki esetleg munkásházakat akar építeni. Az ellen védekezni kell.

— Magam is így gondolom, sir.

— Hogy állnak az élelmezéssel?

— Már ebédeltem, köszönöm.

— És a munkások?

— Már nem ebédelnek, köszönöm.

— Akkor sürgősen fegyvereket kell gyártani. Mert valaki esetleg enni akar nekik adni. Az ellen védekezni kell.

— Magam is így gondolom, sir.

— Nagyon helyes. Leléphet.

— Magam is így gondolom, sir.

Lehet, hogy a beszélgetés nem szószerint így folyt le; de nagyon másképpen nem folyhatott le.

Bürokratának is lehet saját ügye

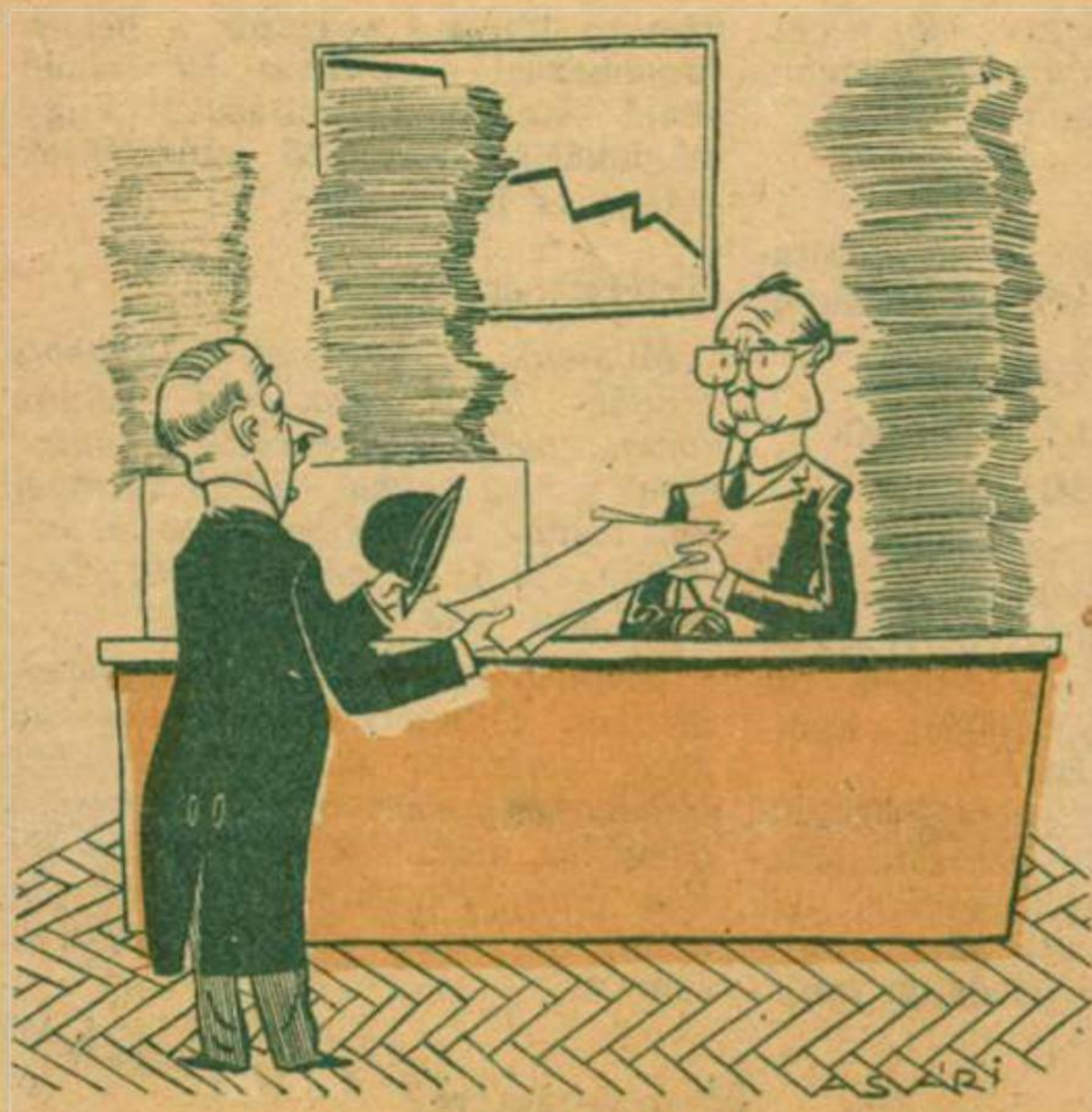

— Na adja ide kollégám, magának elintézem azonnal.

— Szó se lehet róla! Még majd kiderül, hogy ügyeket egyszerűen is el lehet intézni... Csak tartsa itt egy hónapig.

Belgium is fél a békétől

Merényletet követtek el a békegyűlésre összegyűlt haladó belga nők ellen.

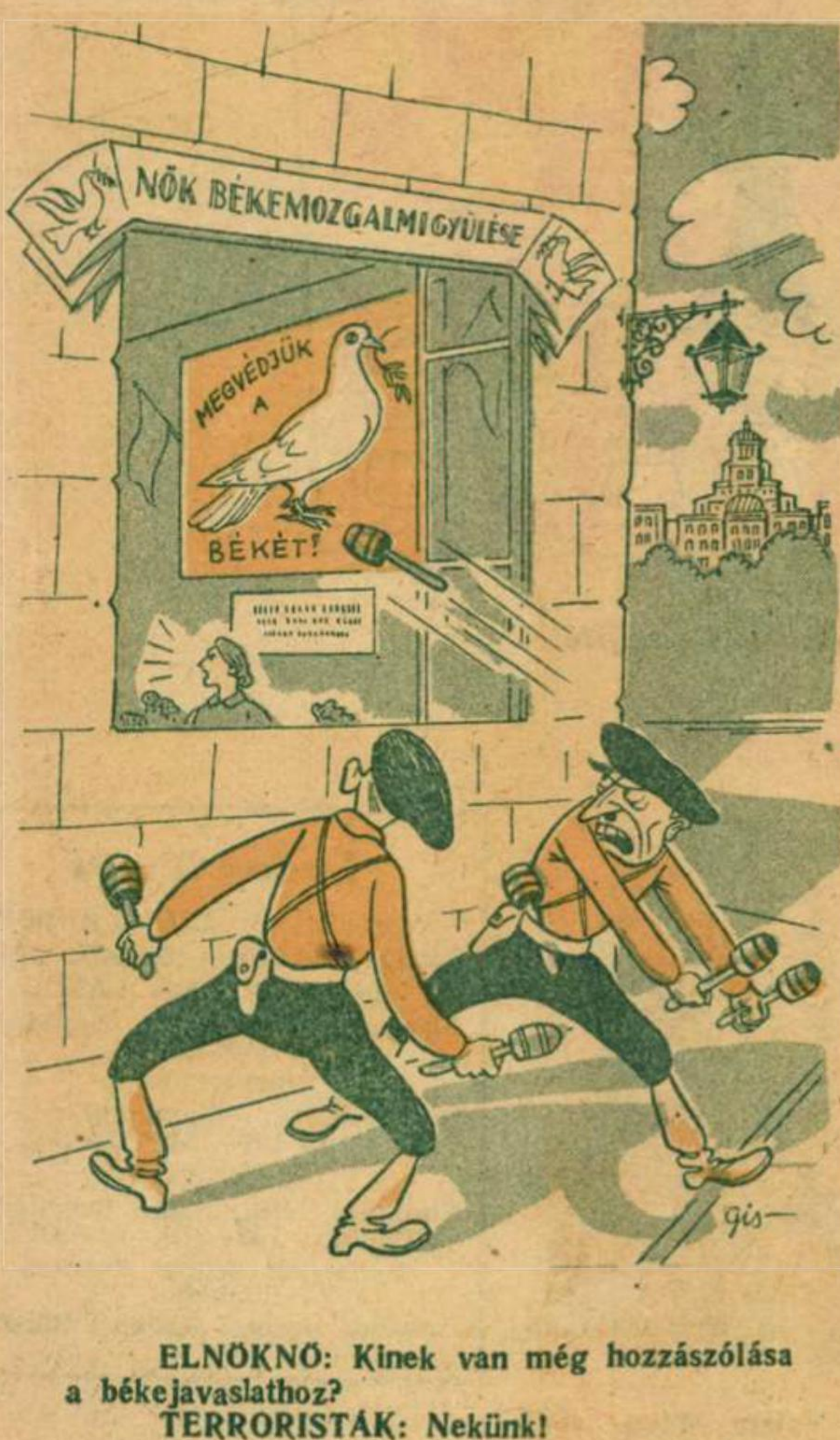

ELNÖKNŐ: Kinek van még hozzászólása a békejavaslathoz?

TERRORISTÁK: Nekünk!

Egy floridai estélyen

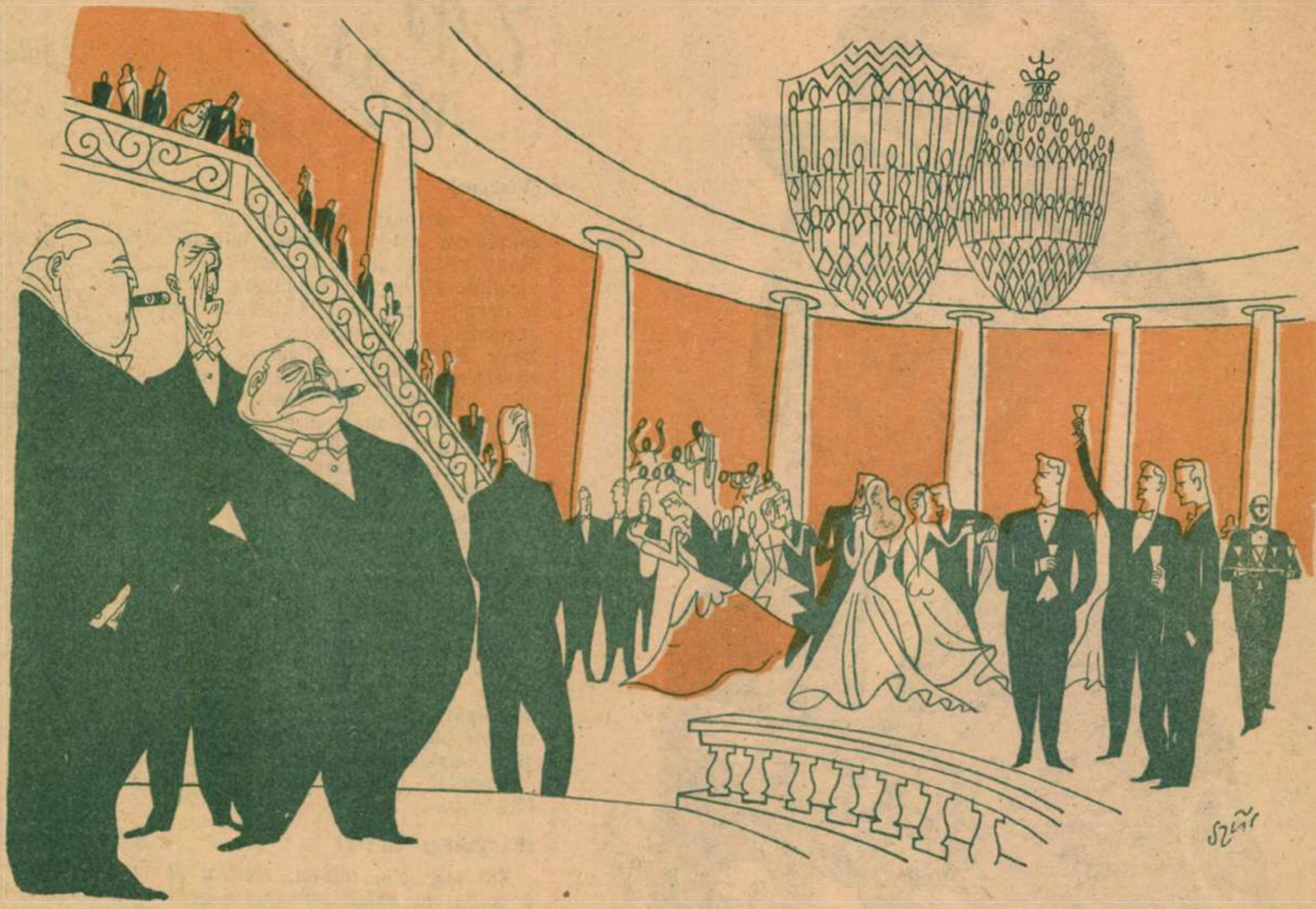

— Szép életet tudunk biztosítani a fiainknak... Milliók dolgoznak értük és azon vagyunk, hogy milliók haljanak meg helyettük.

Egy megrögzött Késönjövő vallomásai

Petrence állandóan késik. Életében csak egyszer nem késett, — ez volt az első és utolsó eset, — és akkor nemcsak, hogy nem késett, de még korábban is jött, mintahogy várták: a születésénél. Ha késik, szívszaggatóan elmeséli, hogy milyen messze lakik, Alsógödtől lovon jó háromfertály óra, és mit csináljak kérem, ha nekem nincs lovam? Kijelenti, hogy fordítva kell nézni a gyári órát, és akkor nem hét óra múlt öt perccel, hanem félegy múlt öt perccel és ez esetben nyugodtan hazamehet még aludni. A felelősséget természetesen nem vállalja, mindenki hibás, (még te is, aki ezt olvasod) csak ő nem hibás, az első és utolsó Petrence. A multkor hét után két perccel futott be. Petrence kifejtette, hogy mi az egy kis percecske? Az kéremszépen, egy kis sóhaj a végtelen időben. Két perc az két kis sóhaj, huszonhét szemvillanás. Egy-két perc az igazán nem számít, az csak úgy jön, és már el is megy, mintha nem is jött volna. Az egész valójában egy kis nulla a történelemben és az Abszolut időhöz viszonyítva és fordítva. Egy kis szívdobogás az egész, és már el is múlik, el is tűnik, mint a tavalyi hó. Folytatná még sokáig, de Zsiga bácsi aki nem ért a mély filozófiához odadörmögi: Késett és punktum! Irja csak fel a nevét! Petrence cselesen úgy írja fel a nevét a szégyentáblára, hogy azt lehessen Peterdinek, Pojanovicsnak, sőt Kissnek és Zimmermannak is olvasni. (ezek mind ott dolgoznak az üzemben). Munkaidő után kihirdették, hogy a tizes műhely dolgozói gyülekezzenek egy pár percre, valami megbeszélésre. Petrence felháborodottan tiltakozott: Tudják kérem, hogy mennyi az egy perc? Az kérem egy egész történelem! Egy percben benne van minden, lehet, hogy a minden az egy perc. Egy-két perc alatt hegyeket lehet elmozdítani, és beleszeretni valakibe. Meg kell becsülni a perceket, mert a perc az talpköve az Időnek és ha megdől... Petrence itt érthetetlen módon dadogni kezdett, majd így folytatta: és ha megdől, akkor sem történik semmi, csak azt hiszszük. Mert izé egy perc, az csak egy álom. Valójában nincs is, csak egy feltevés, mert mi emberek csináltuk az időbeosztást. Ha valaki késik egy-két percet, tulajdonképpen nem is késik, ha perspektivikusan nézzük a dolgokat. De... hogyismondjamcsak... meg kell mondani; hogy egy perc alatt csodákat lehet mívelni, és aki nem becsüli meg a percet, az nem tud mihez kezdeni egy évszázaddal sem. Egy perc az igen nagy idő, mondta Petrence feddően felemelt mutatóujjal, és aztán hazasietett.

Ja, elfelejtettem megmondani, hogy Petrence vallomása alatt benézett a személyzeti osztály vezetője, de csak egy percre, aztán kiment.

Mikes György.

FEL A FEJJEL!

USA-repülők a visszavonuló angol csapatokat bombázták Koreában.

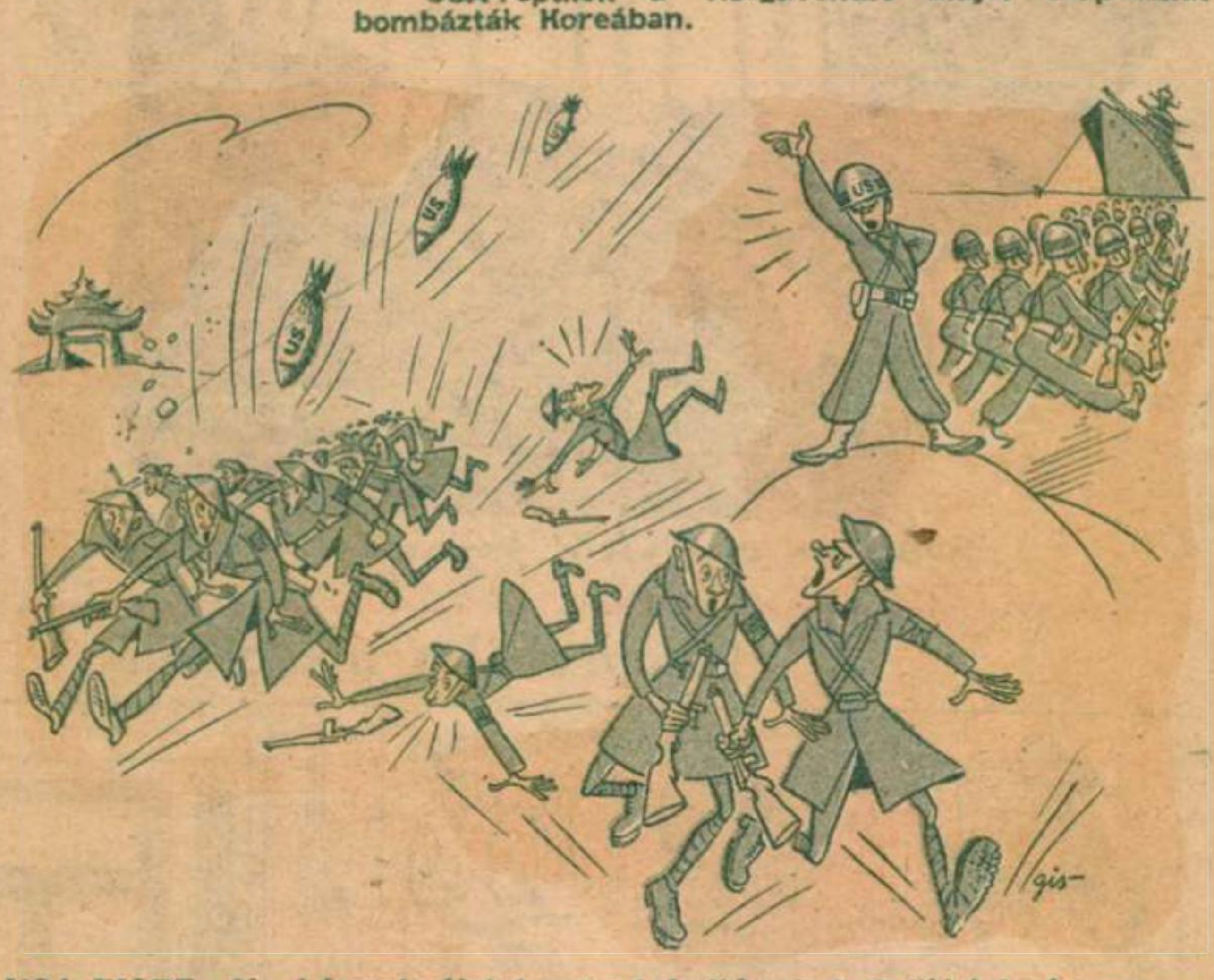

USA-TISZT: Ne káromkodjatok angol bajtársaim! Örüljetek, hogy egy kultúrnemzet bombái esnek a fejetekre!

Új könyvesbolt Turkevén

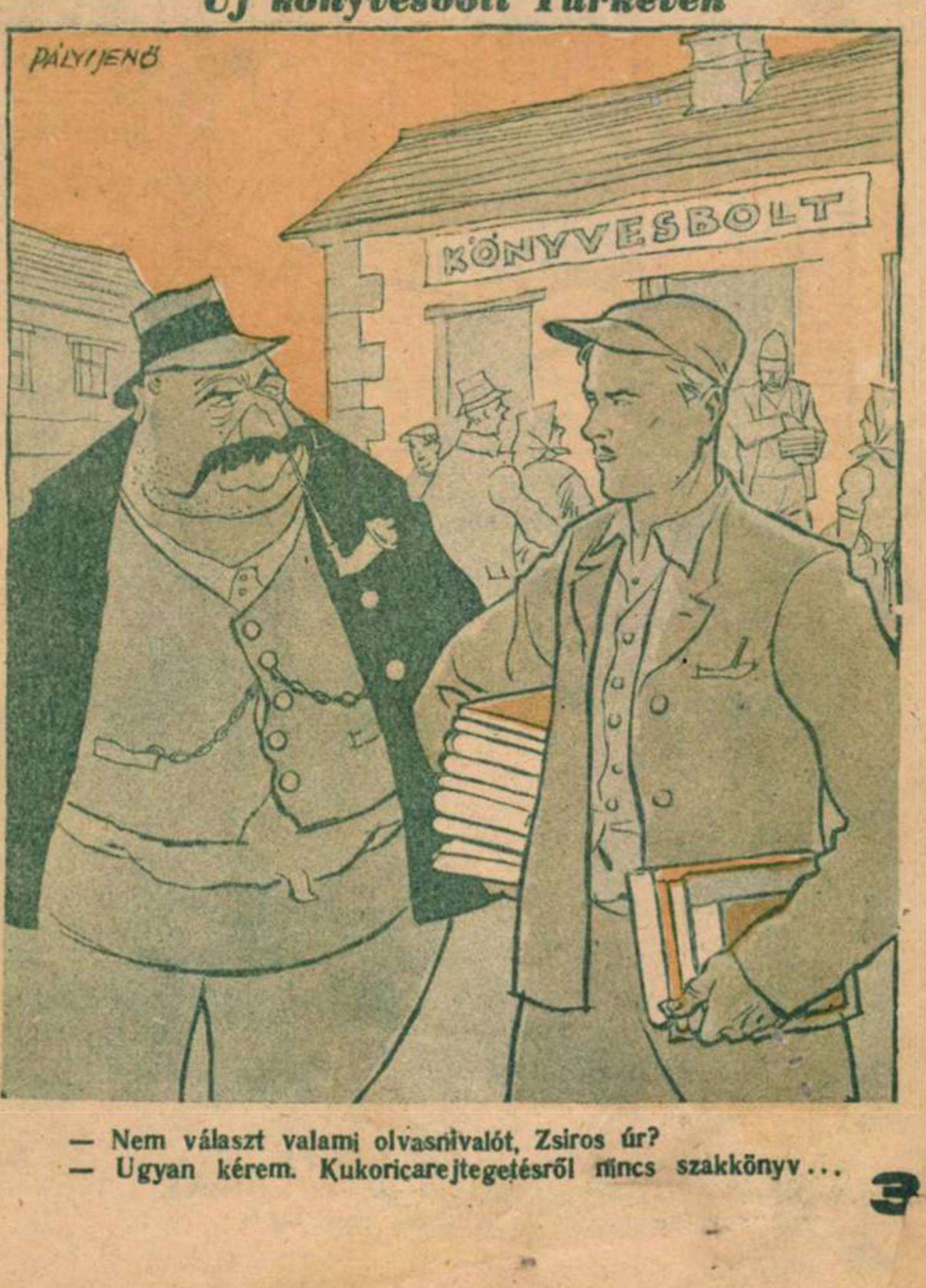

— Nem választ valami olvasnivalót, Zsiros úr?

— Ugyan kérem. Kukoricarejtegetésről nincs szakkönyv...

EISENHOWER és az ő töltényei;

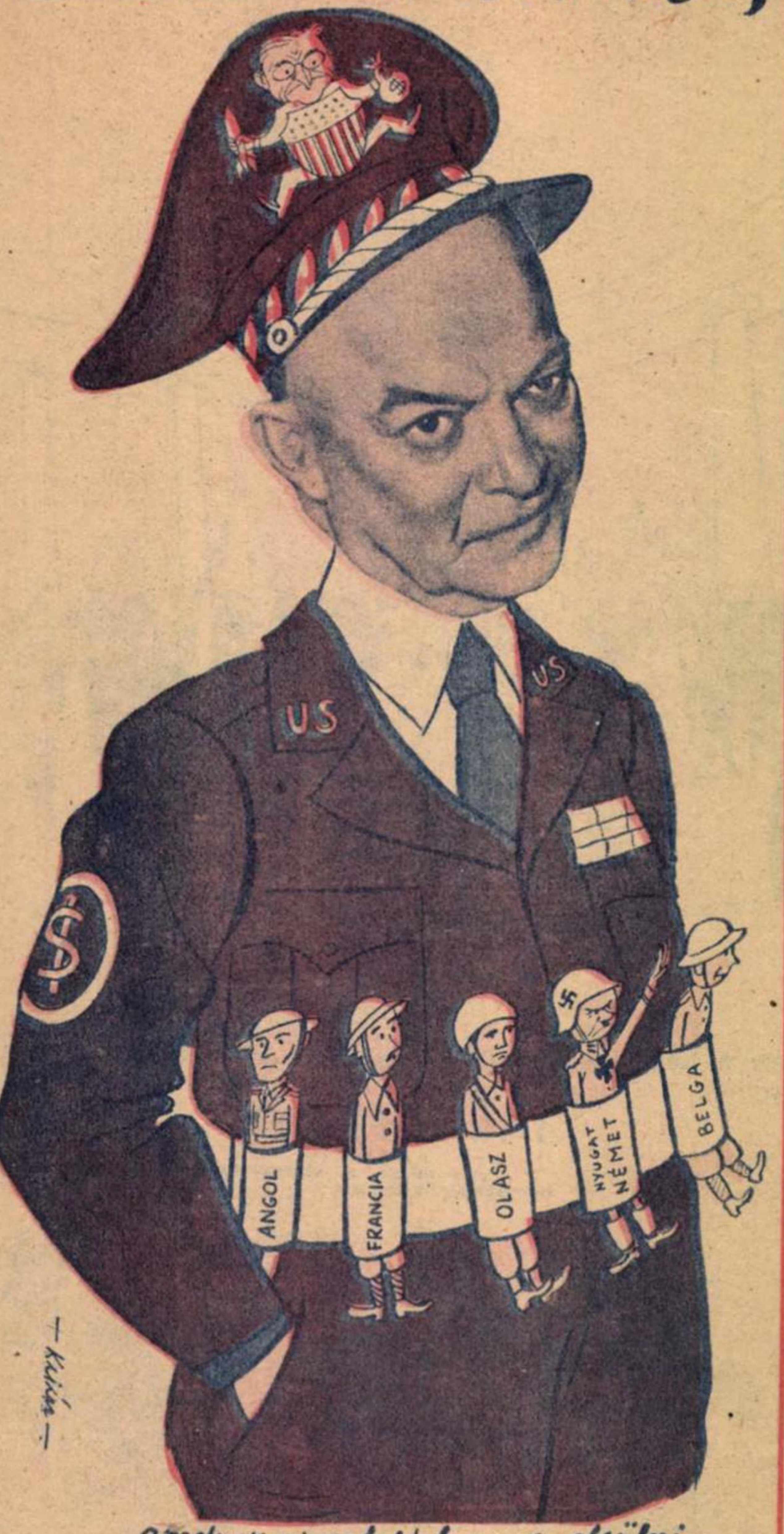

amelyek visszafelé fognak elsülni...

Két javaslat Párisban

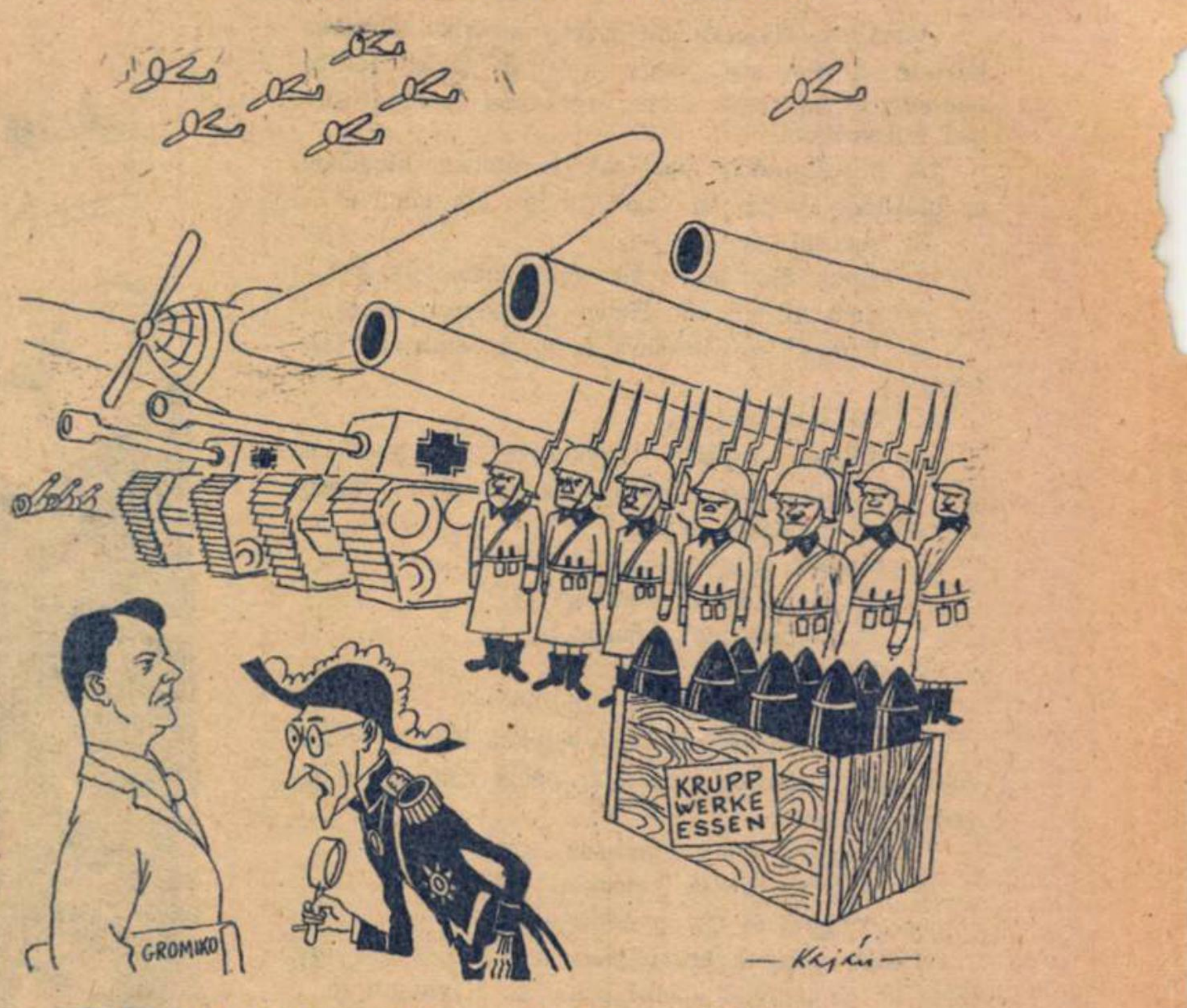

GROMIKO: Javaslom Németország lefegyverzését.

NYUGATI DIPLOMATA: Javaslom, hogy vizsgáljuk meg, fel vannak-e fegyverezve.

Egy és más

(Vizipipa)

Egy váciutcai dohánytőzsde kirakatában eladó nargile látható. Magyarul is ráírták a nevét: arab vizipipa. Ez ugyan nem igaz, mert a nargile nem arab, hanem török szerszám, de maga az a tény, hogy Budapesten vizipipát lehet vásárolni, mégis érdekes. A nargile azonban már hónapok óta kushad a kirakatban és nem kél el, ami azt bizonyítja, hogy kevés török mászkál a városban, s valahány török bevetődik a Belvárosba, az mind nemdohányzó.

Ha a Váci-utca felé járok, mindig izgatottan közeledek a nargile lelőhelye felé. Megvették-e már? De nem. A nargile sem töröknek, sem magyarnak nem kell, hiába kelleti magát vadonatúj gumicsöveivel. Ha a trafikos ügyesebb volna, már régen kiírta volna a vizipipájára, hogy „utolsó darab, rendelésből maradt vissza." Mindjárt verekednének érte. De így? Nyugodtan hihetik, hogy van belőle elég.

(Fényképes ember)

Tíz éve nem láttam, mellém ül a trolin, az ablak csukva, kiugrás lehetetlen, beszélgetni kell vele. Mondja, hogy megnősült és már veszi is elő a felesége fényképét, mondom helyre kis asszonyka. Család? Család? — érdeklődöm. Hohó! — szól és már veszi is elő a két kisfia fényképét, csakugyan kedves kölykök, mondom is neki, hogy csakugyan kedves kölykök. Azt elhiszem — mondja — egészen a nagyanyjuk és már veszi is elő a nagymama fényképét és mutatja. Mondom is neki, ejnye csak, valóban, ez aztán nagymama. Hogy ne mutasson több képet, kérdem hol laknak. Kiderül, hogy Mátyásföldön, saját kis házukban és veszi is elő a fényképét, ott a ház, előtte áll őmaga biciklivel. Hogy múlik az idő ... — mondom és bólogatok — tíz éve nem láttalak... Bizony múlik az idő... — mondja ő és elővesz egy képet. Őt ábrázolja hathónapos korában, hasonfekve meztelenül.

(Jó kis plakát)

Megyek az utcán s egy falragaszon nagy betűkkel ezt olvasom:

KÖTELEZŐ DIFTÉRIA ÉS HIMLŐ ELLENI VÉDŐOLTÁSOK

Riadtan megyek közelébb, ugyan ki merészelte kötelezővé tenni a diftériát, ezt a súlyos betegséget? És miért kötelező a diftéria, ha a himlő ellen védőoltást hirdet ugyanaz a közlemény?

Nem, a diftéria nem kötelező. De a magyar nyelv ismerete kötelező, különösen azok részére, akik a nyilvánosság számára fogalmaznak. Büntetési feladatul leíratnám az illetővel százszor a helyes fogalmazást: „Diftéria és himlő elleni kötelező védőoltások." Vagy méginkább: „Kötelező védőoltások diftéria és himlő ellen."

(Tetézett csoda)

Mindenki ismeri azt a gyakori csodát, hogy szembejön velünk valaki, akit összetévesztünk valakivel, s nem sokkal később szembejön velünk az, akivel összetévesztettük. Hát ez semmi ahhoz képest, ami velem megesett.

Szembejön velem a Nagymező-utcában kedves barátom, Pécskai. Már majdnem átölelem, amikor látom, hogy nem ő, csak hasonlít hozzá az illető. Öt perc múlva látom jönni Pécskait. És most jön a tetézett csoda: kiderül, hogy ez sem ő.

Tabi László

Megpróbálta megoldani

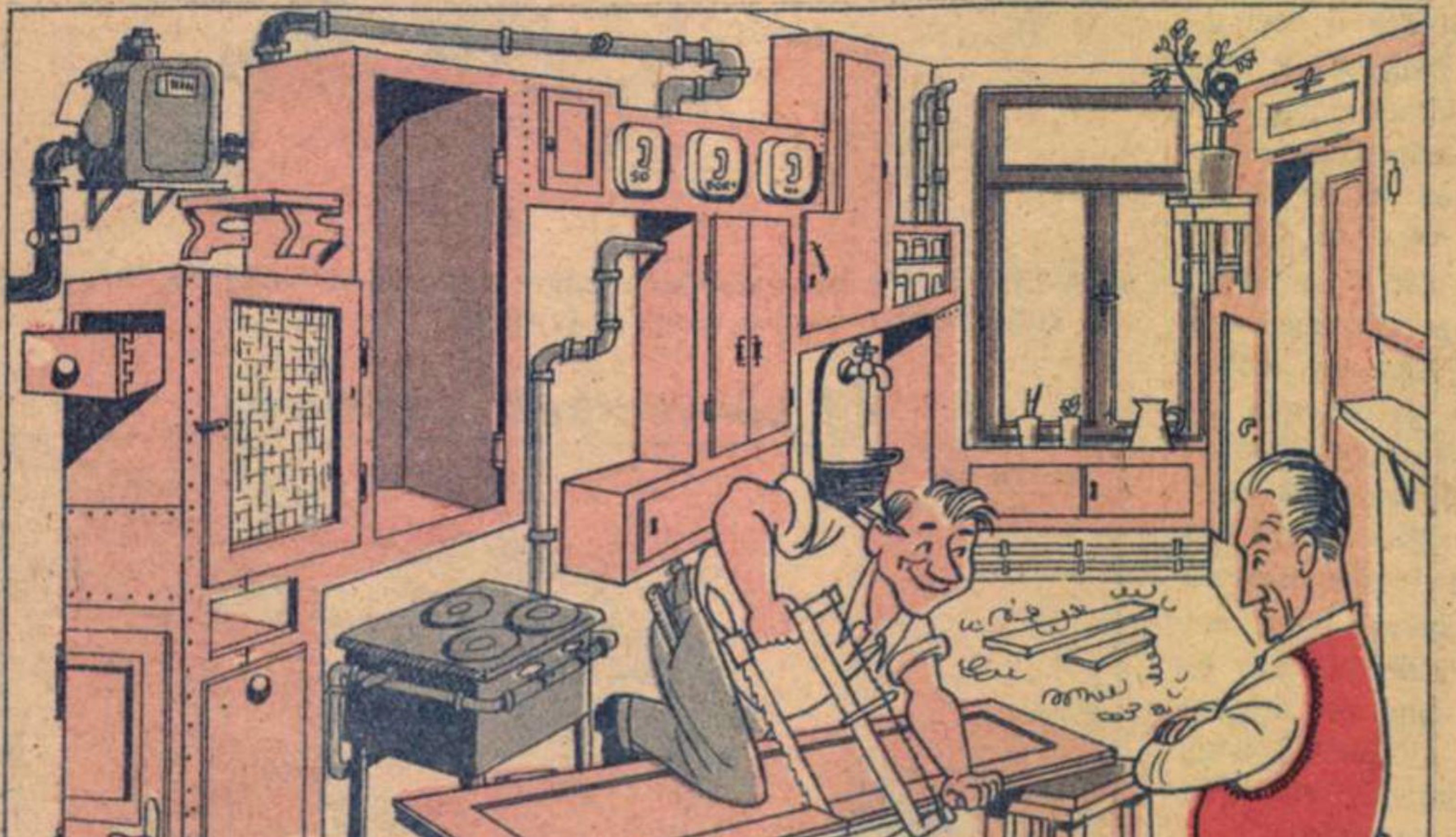

— Mit csinált a konyhaszekrényével, Kovács elvtárs?
— Átalakította, mert az építész elhelyezte az ajtót, ablakot, gázórát, de arra nem gondolt, hogy nekem a bútoraimat is el kell helyeznem.

Botvinnik? ***Bronstein?***

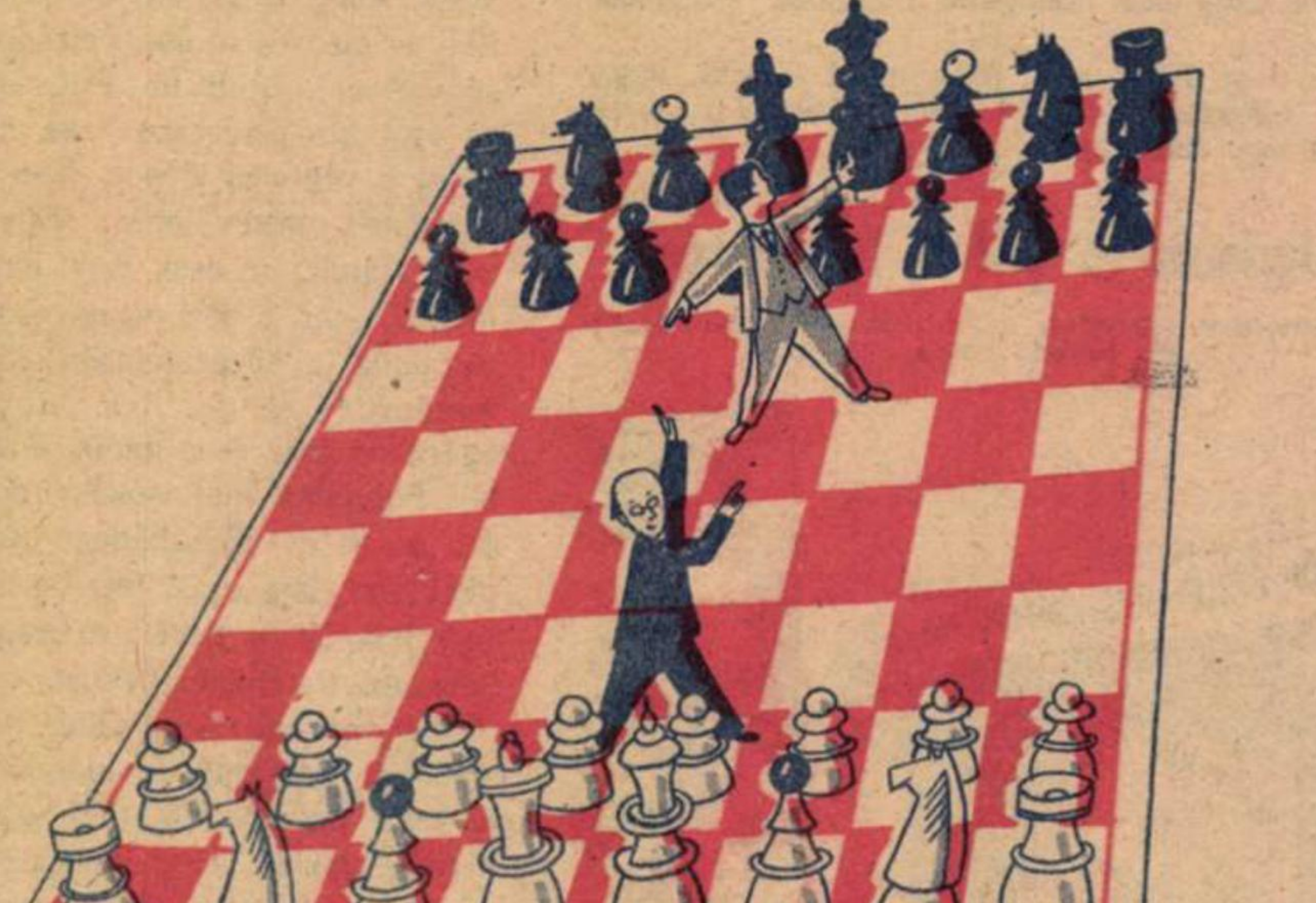

Képünk a sakkvilágbajnoki döntő startjáról.

Arcok a téli falusi kulturverseny bemutatójáról

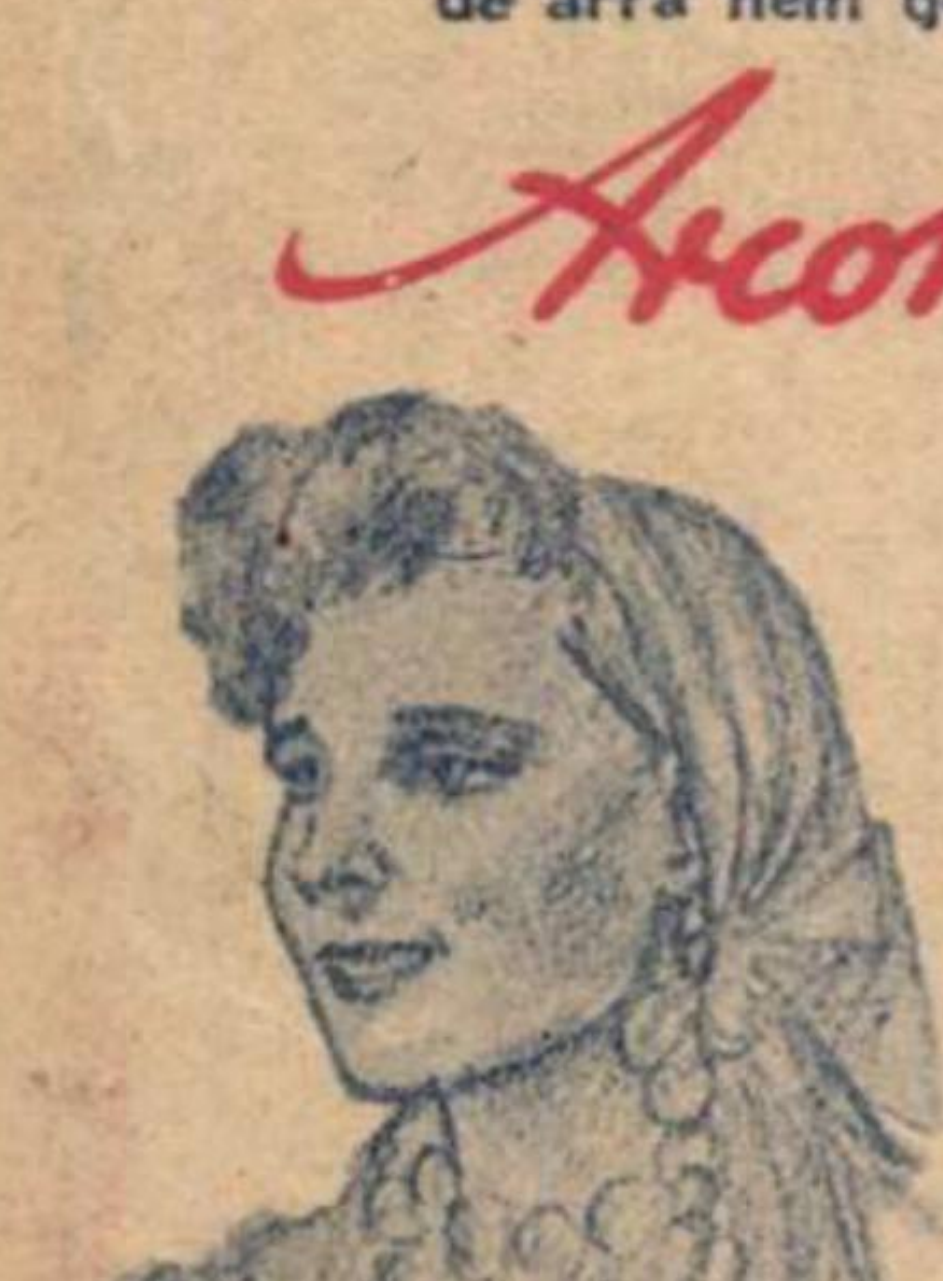

Csiki Júlia
a mátészalkai cigánycsoport vezetője

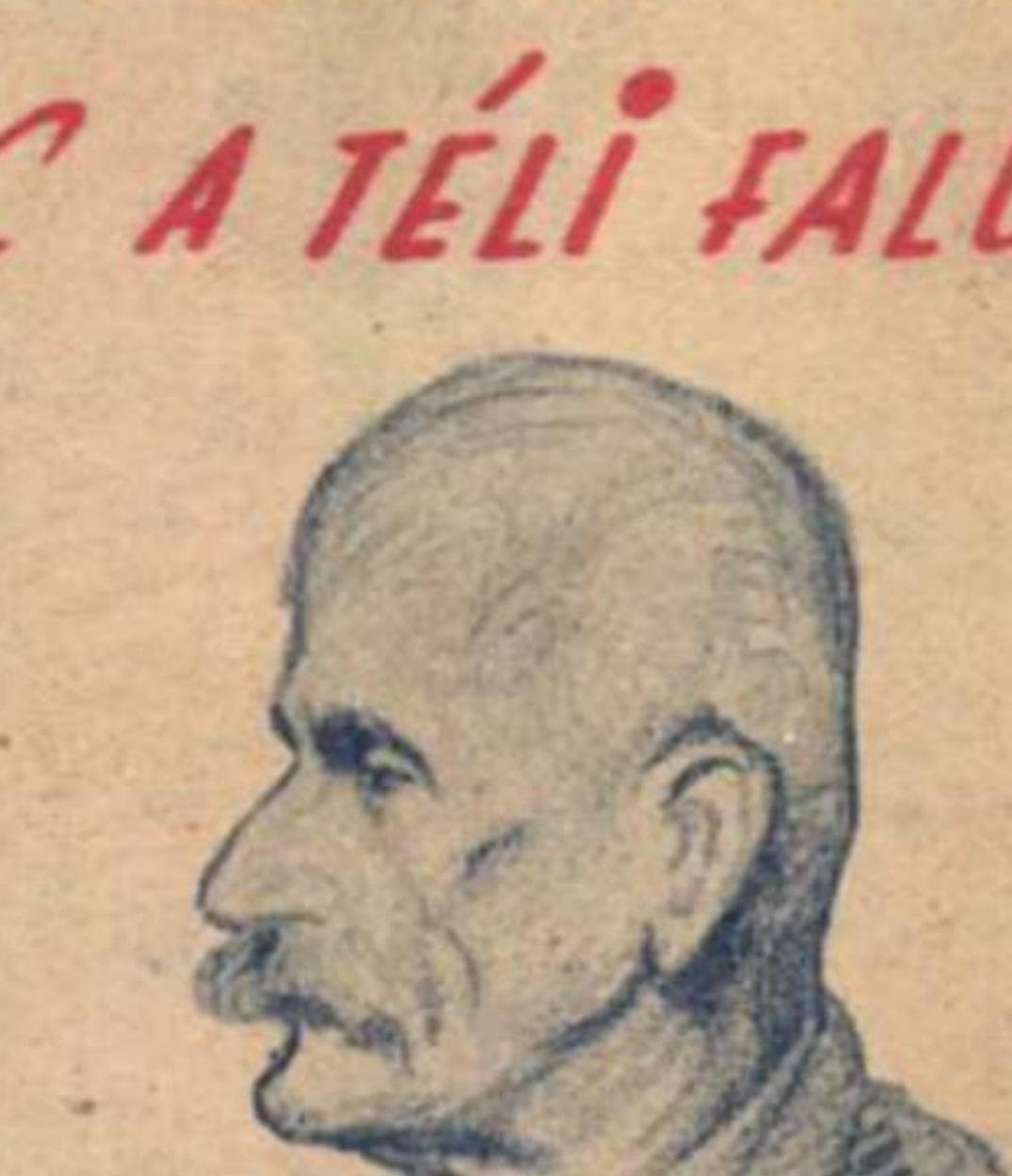

Tóth Pál
a tápéi csoport legidősebb, 68 éves tagja

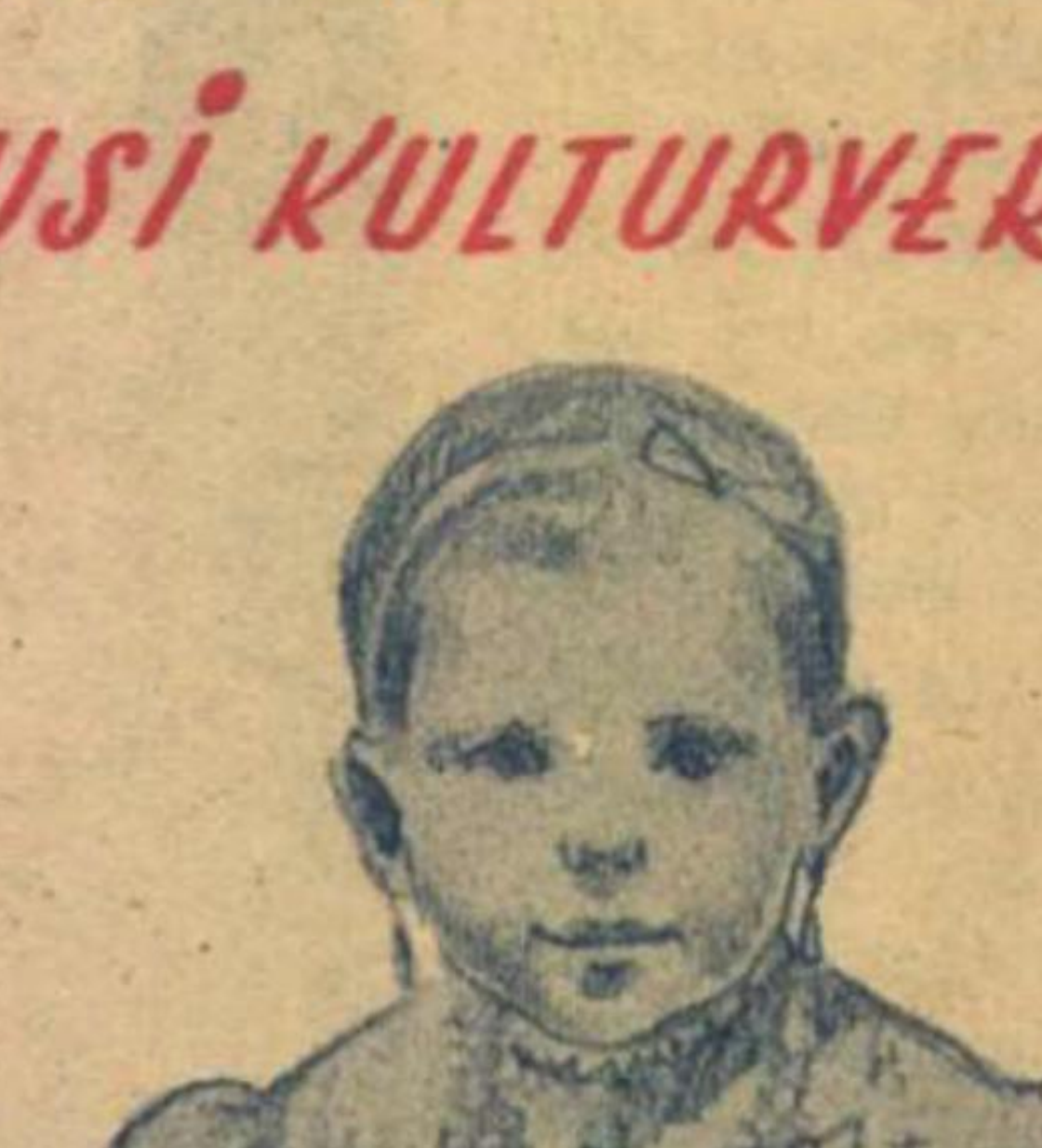

Tari Rozika (Tápé)

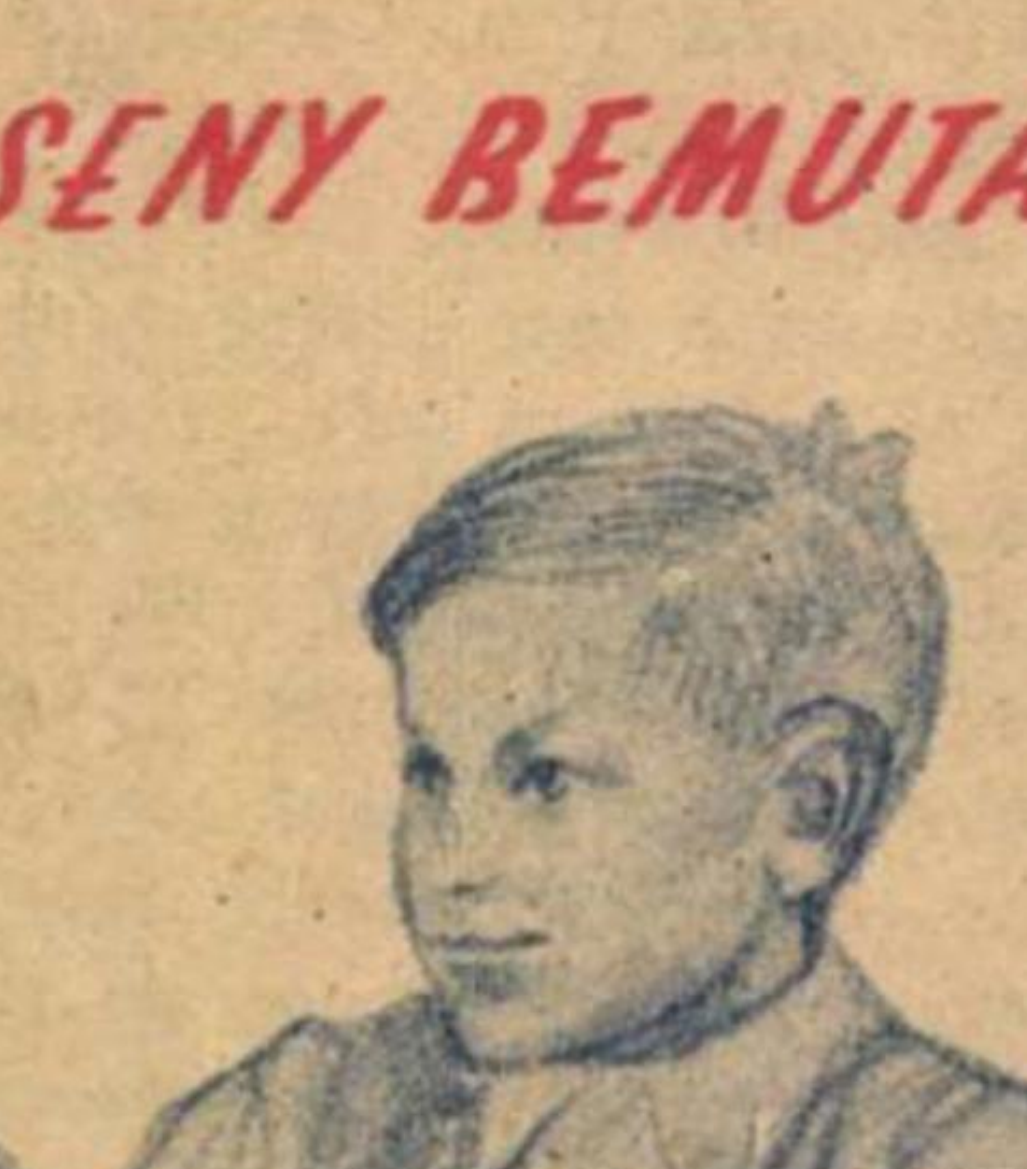

Tari Palika (Tápé)

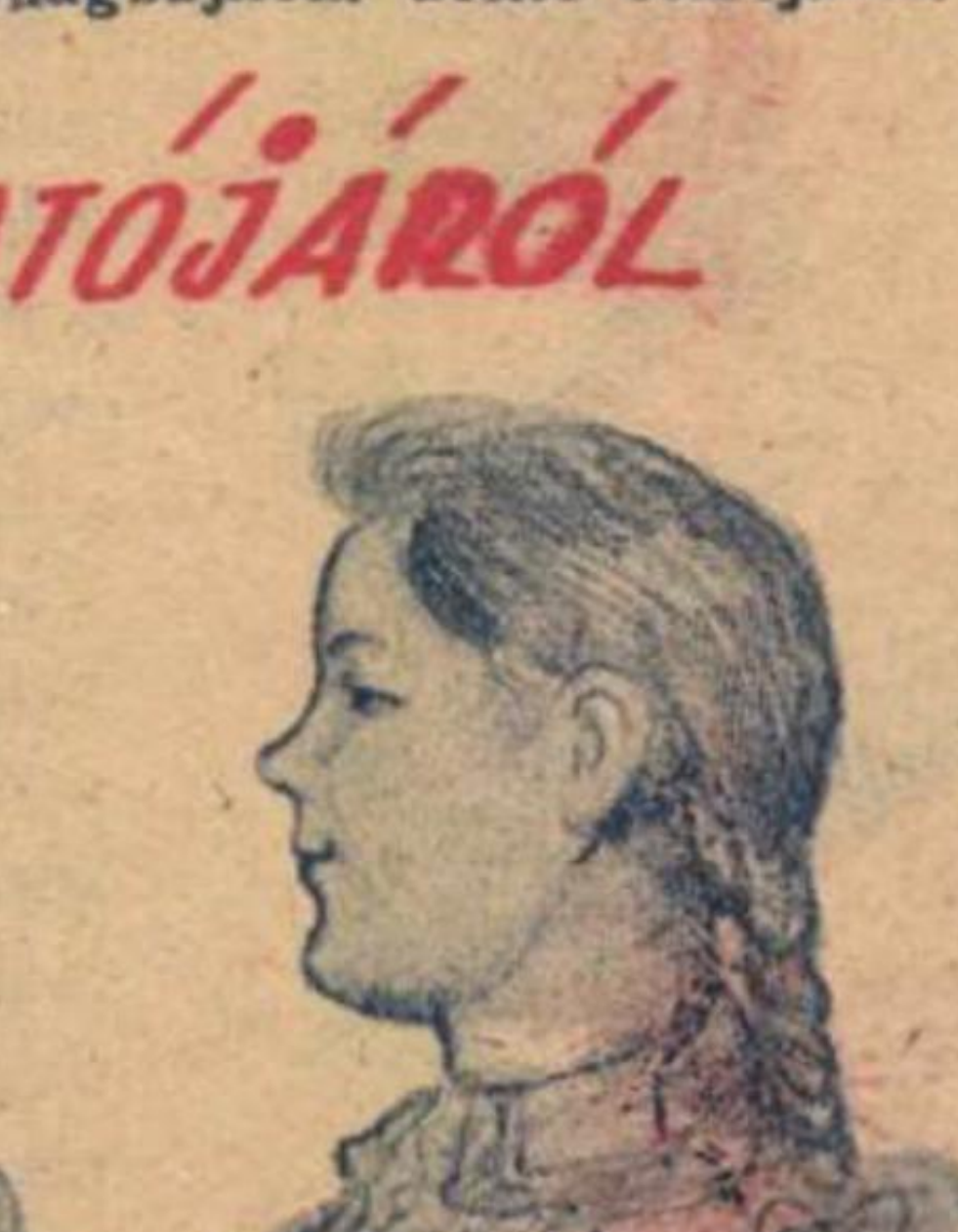

Valent Mária
(Érsekvadkert)

Ludas Matyi
Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZIÓ**
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Szerkesztőség:
Budapest, V., Alkotmány-utca 3.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Luza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Budapesti Szikra Nyomda
V., Honvéd-u. 10.
Felelős vezető: Radnóti Károly.

Mi szeretnék lenni?

Már nem vagyok mai gyerek s most újra pályaválasztáson töröm a fejem. Mindmáig ligtem-lógtam, ebbe belekaptam, abba belekaptam, olyan teddide, teddoda emberré fejlődtem. Emlékszem kölyökkoromra, nem így képzeltem el életem s emlékszem, hogy mennyi mindenféle szerettem volna lenni.

Egyszer hallottam Carusot énekelni, elomoltan vesztem bele a csodás hangba, mire majdnem úgy hátulgombolósan elhatároztam: világhírű énekes leszek.

Aztán a nővérem vőlegénye vasutas volt. Tetszett a legény nagyon, szép ruhában járt, csillag volt a gallérján, hegyeseket köpött, mozdonyról és tolatásról beszélt, mire döntöttem: vasutas leszek, elsősorban mozdonyvezető, de amellett természetesen állomásfőnök, pályamester, bakter, fékező s minden, ami a vonattal kapcsolatos.

Ez is elmult. Akartam még híres futballista lenni, bokszoló és díjbirkózó, miniszterelnök és tetőfedő, azonban az élet mindig beleköpött valamit a levesbe, sem ez, sem az nem lettem.

Emlékek? Butaság néha emlékezni, de most hirtelen eszembejut, hogy kőműves is akartam lenni. Házunk mellett egy öreg papa kis sufnit csinált téglából, én csak néztem, amint lassan, komótosan rakosgatta a téglákat s mintha csak pihenés lenne, óvatosan kenegette a maltert. Időnként szóra méltatott, nagy bajsza furcsán mozgott s mondta: — Te gyerek, add mán ide azt a fándlit.

Nem lettem kőműves se, de valahogy valami furcsa melegség árad el bennem, ahogy a szortyogó pipás öregre gondolok, az öreg szakira, aki olyan kedvesen, olyan szeretettel tudta mondani, hogy: — Add ide mán azt a fándlit.

Fándli? Malter? Tégla? Házak épülnek belőle, meg gyárak. Dehát miért ne lehetnék kőműves? De vajjon szívesen lennék? Nem csak úgy kapásból-e, csak éppen azért, mert kell valamit csinálni. Töprengek, töprengek, hiszen lehetnék vasas, bányász vagy más is, de hiába, valahogy az öreget, a téglát nem tudom feledni, egy félig épülő ház előtt megállok s nézem, az anyját neki, bizony nem volna rossz ilyeneket építeni.

Döntöttem. Vége a töprengésnek, nem leszek már híres futballista, nem leszek világhírű énekes, nem fogadom mint repülő a pápuák hódolatát és vasutas sem leszek. Kőműves. Úgy van, kőműves leszek.

Eszembejut Pentele, Inota, házakat fogok építeni, gyárakat, magamban mosolygok, jóérzésű ez a mosoly, új pályám jár az eszemben, és a régi öreg malteros. Nem tudom él-e, hal-e, de szinte hallom, ahogy mondja:

— Jól választottál gyerek, — majd szippant egyet pipájából s utánateszi — add mán ide azt a malteros kanalat...

Nagy S. József

SZOVJET VENDÉGEINK

(Sándor Károly rajzai)

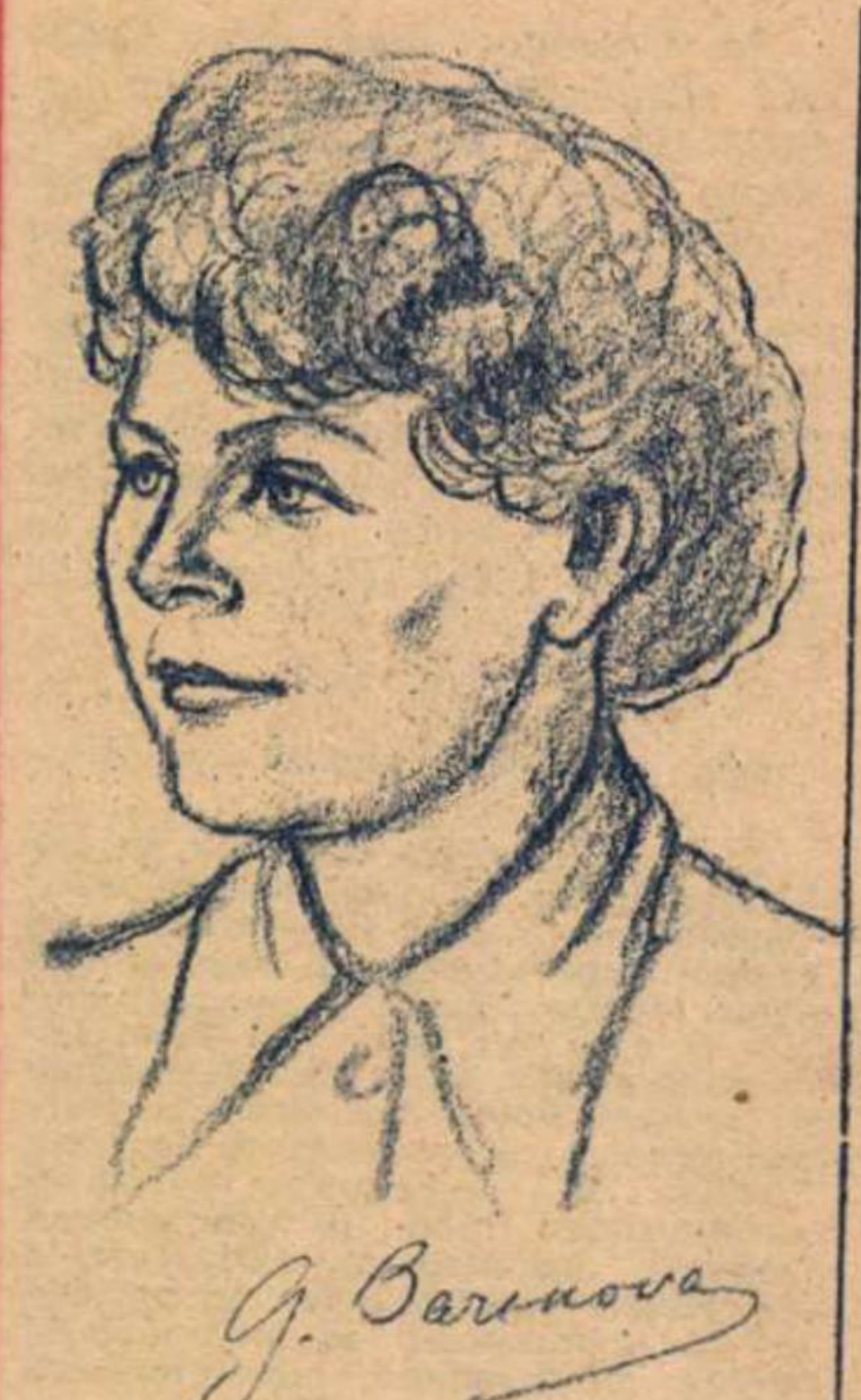
G. Barinova

Galina Barinova hegedűművésznő, a Moszkvai Filharmónia Sztálin-díjas szólistája.

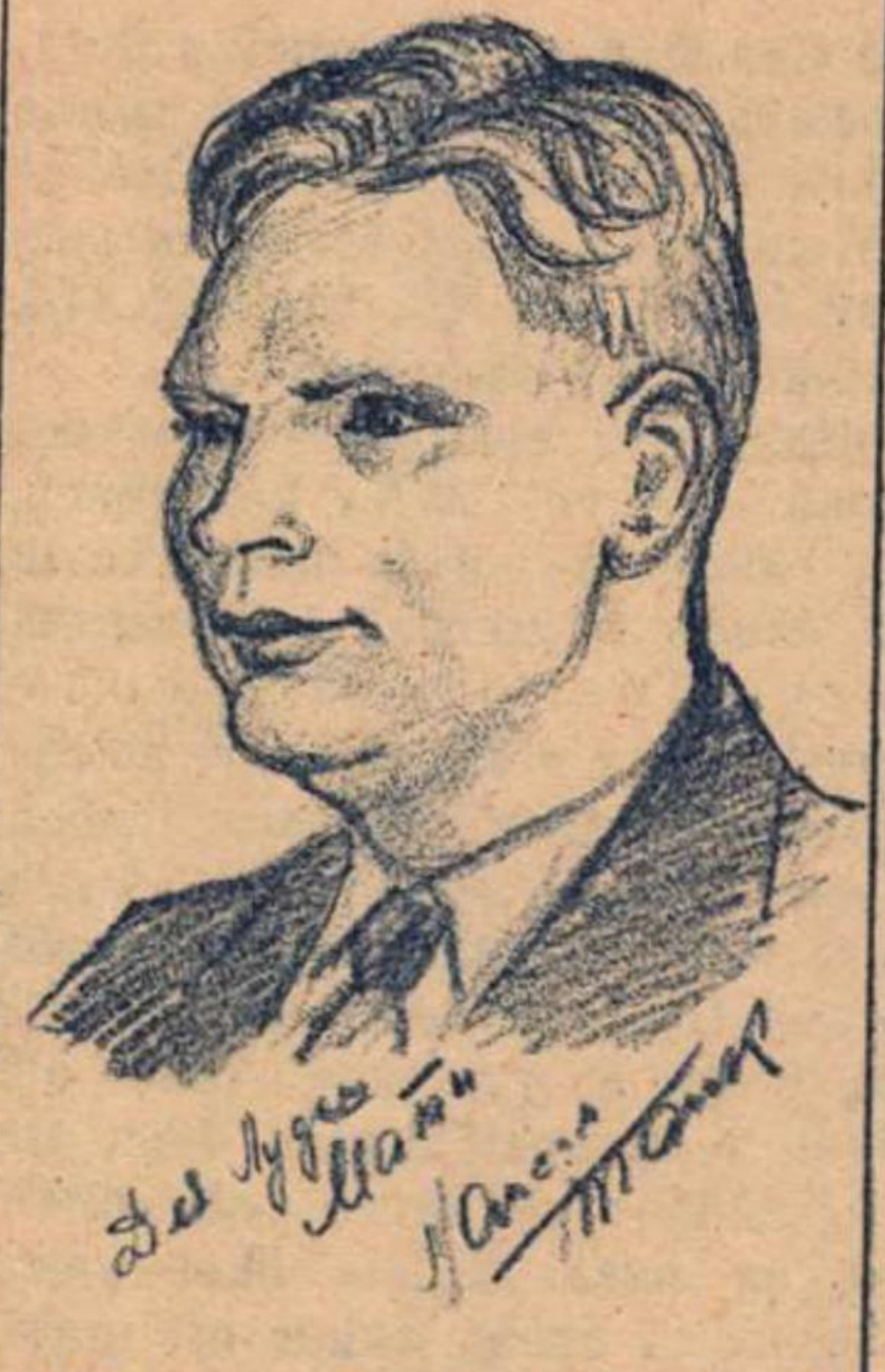

Makszim Tank, Sztálin-díjas bjelorusz költő, a Bjelorusz Szocialista Szovjet Köztársaság Legfelső Tanácsának tagja.

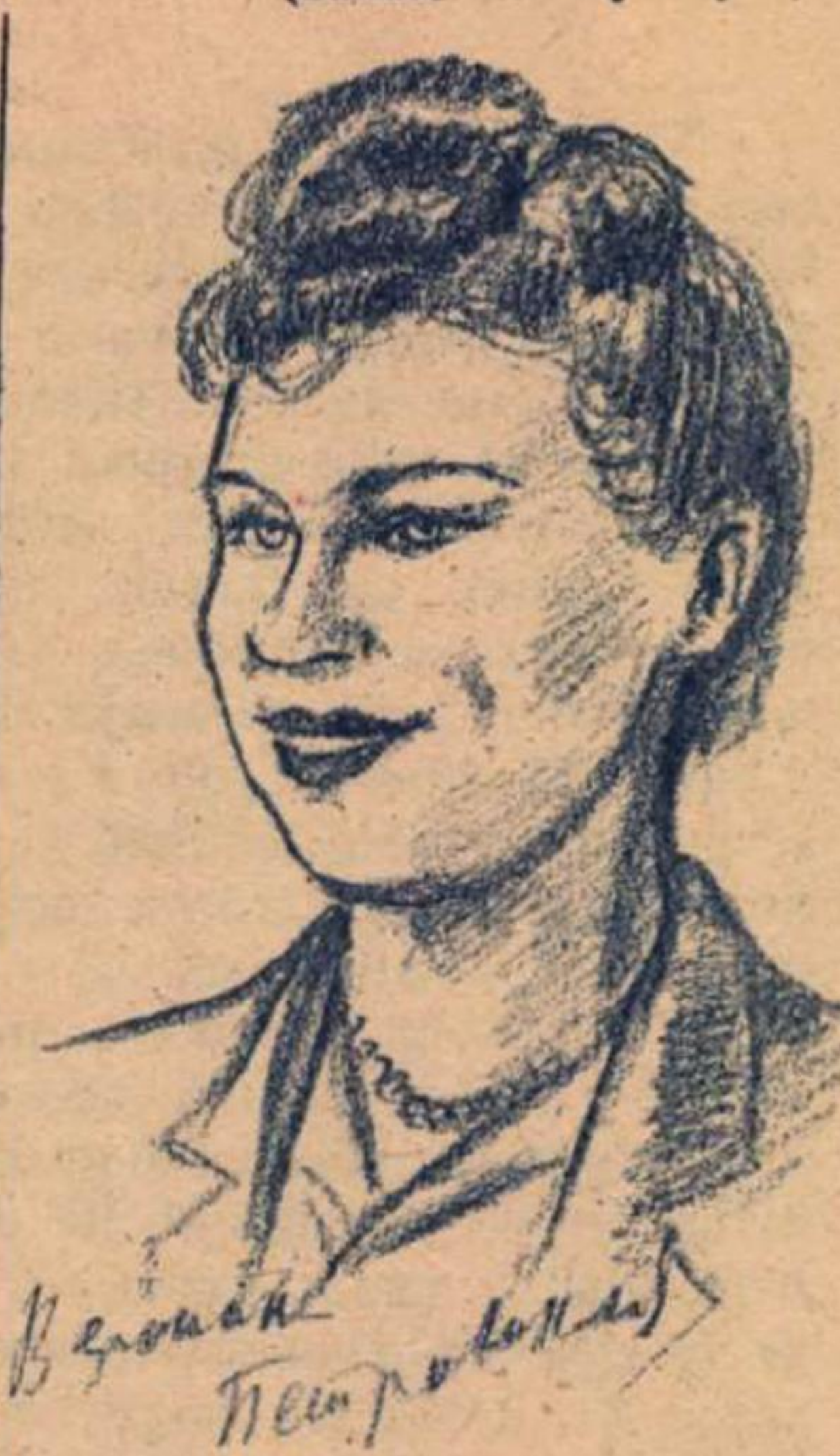

Veronika Petrovszkaja, zongoraművésznő, a Moszkvai Filharmónia szólistája.

Csepeli olvasztár a vendéglőben

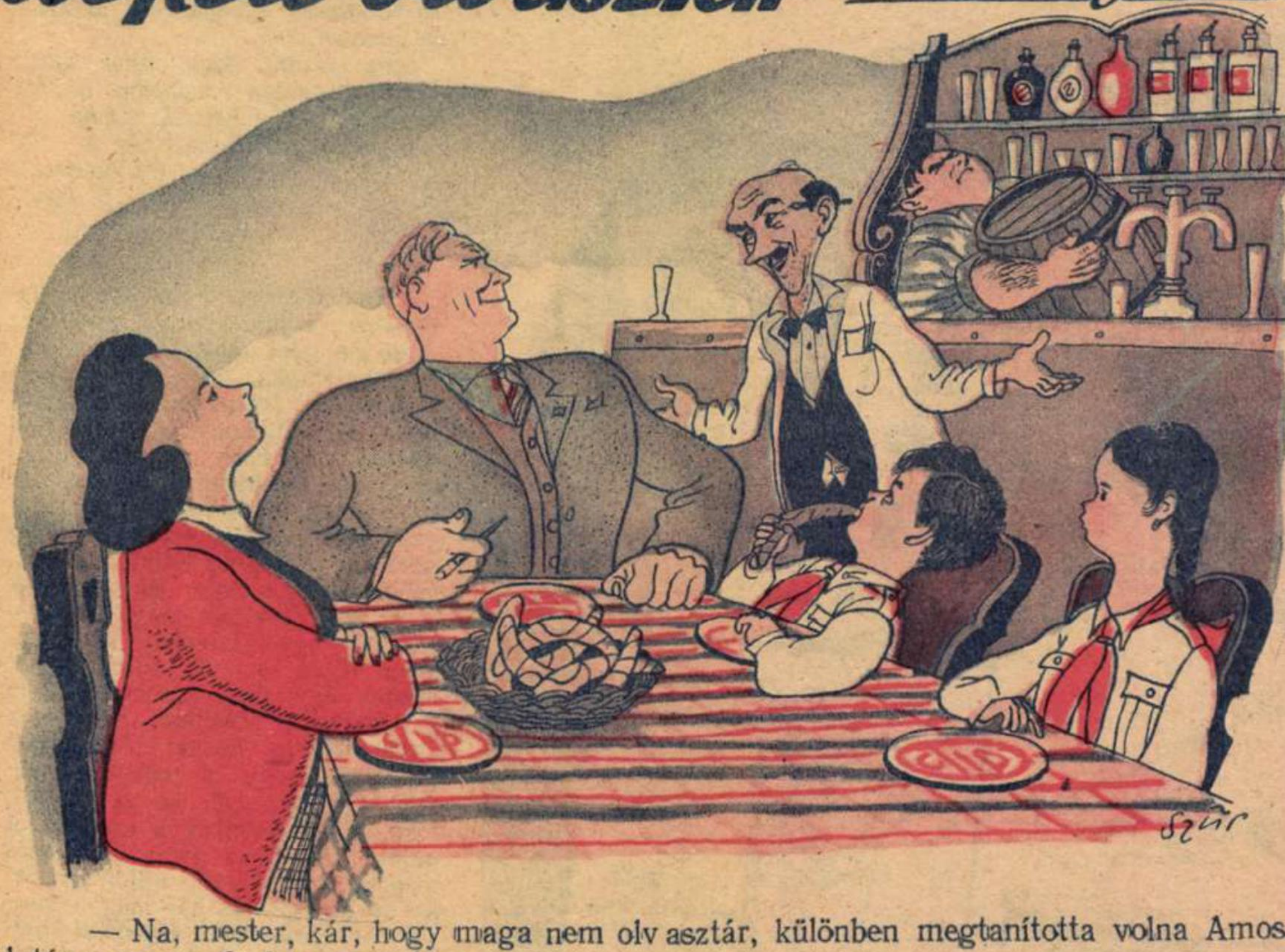

— Na, mester, kár, hogy maga nem olvasztár, különben megtanította volna Amoszov elvtárs a gyors és friss csapolásra.

MICSODA KÜLÖNBSÉG!

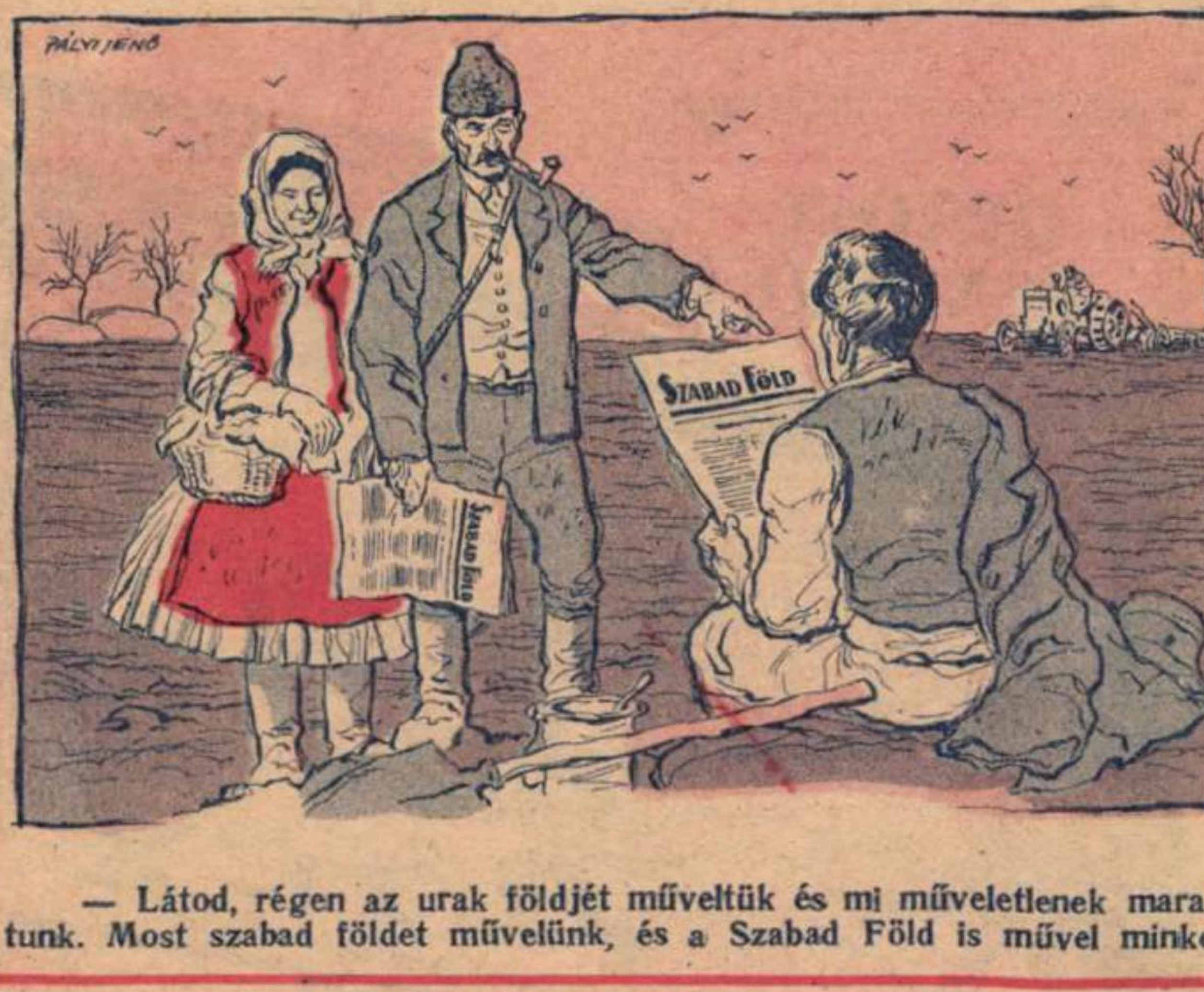

— Látod, régen az urak földjét műveltük és mi műveletlenek maradtunk. Most szabad földet művelünk, és a Szabad Föld is művel minket.

Megmozdultak a spanyol dolgozók

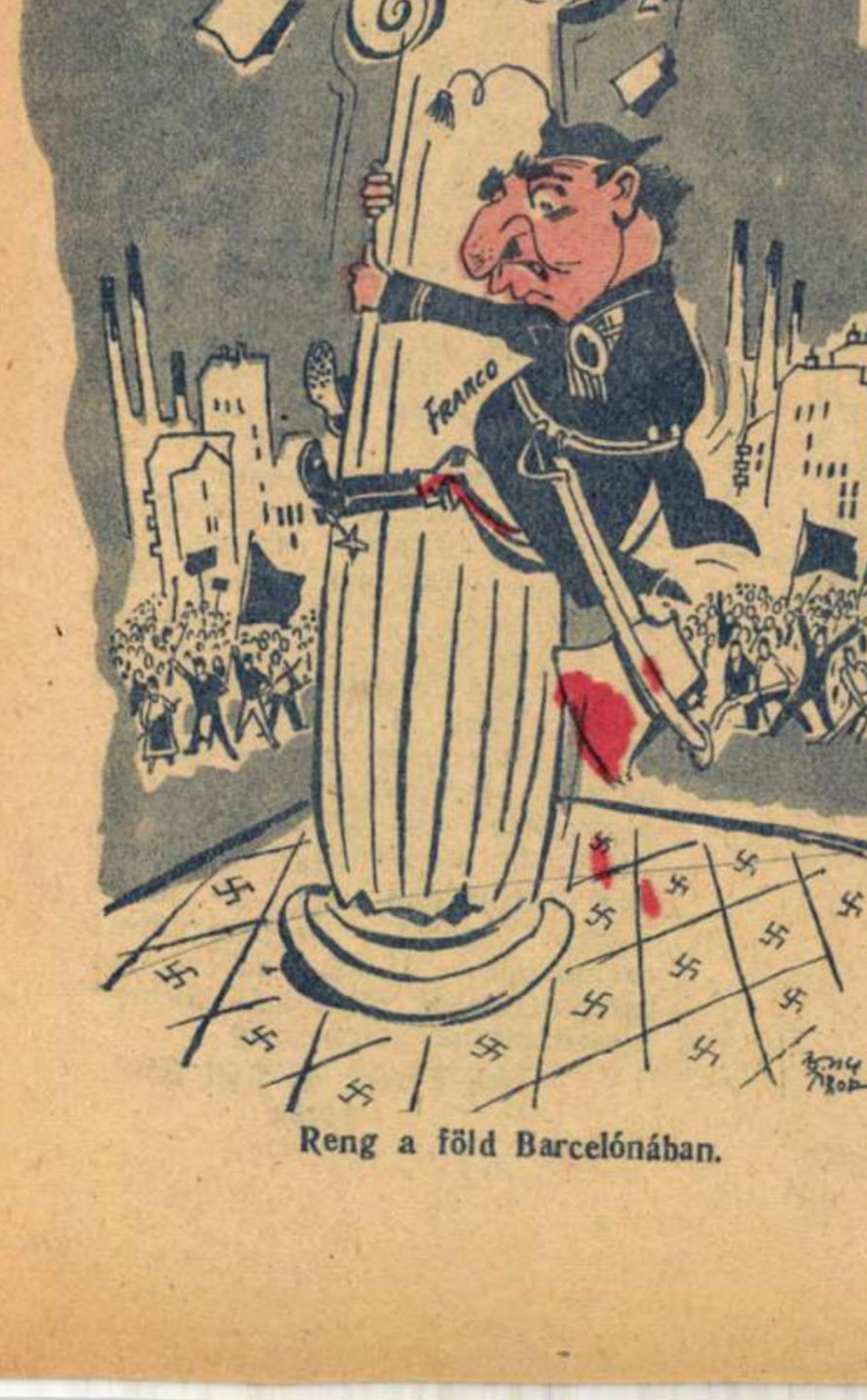

Reng a föld Barcelónában.

A kulákgyerek husvétja

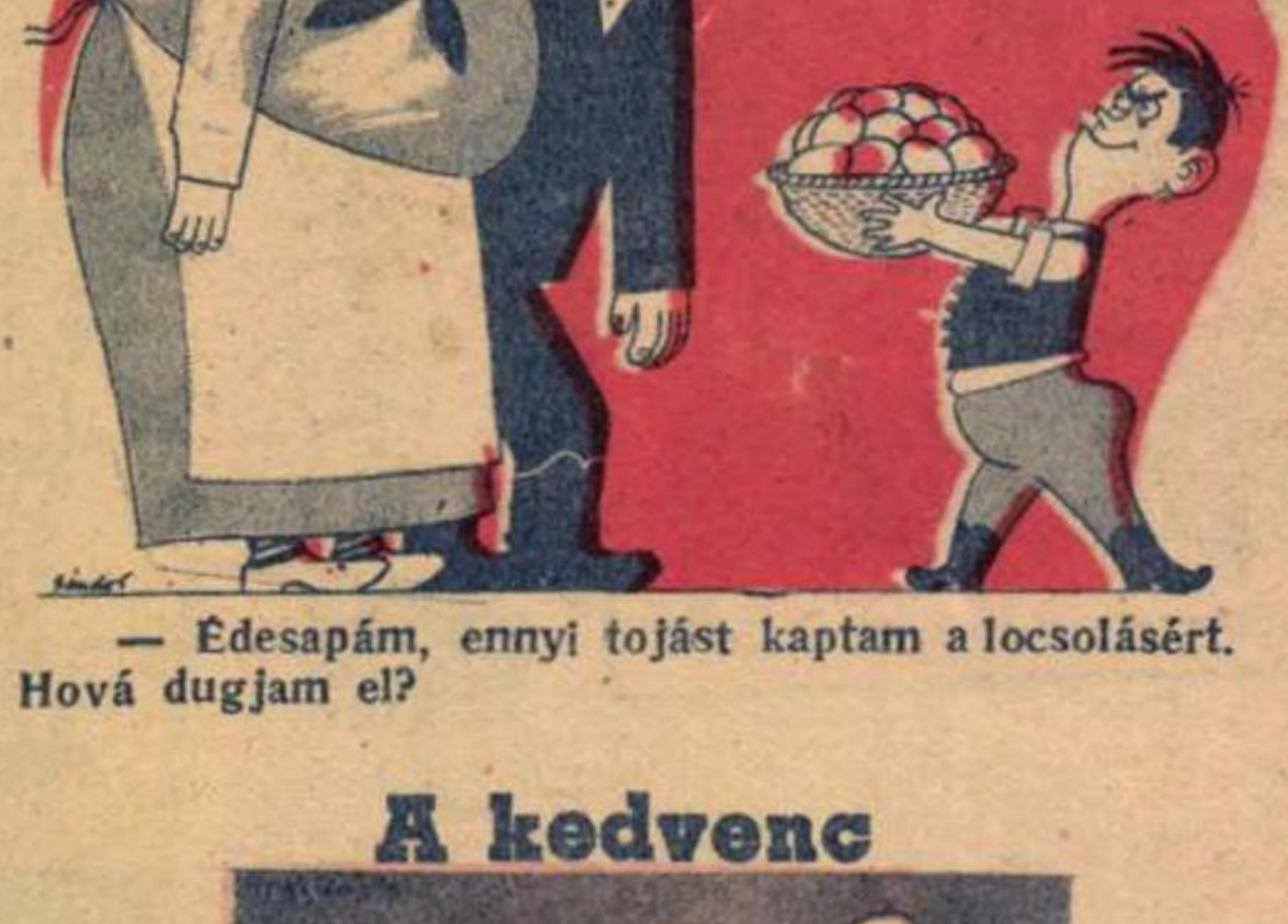

— Édesapám, ennyi tojást kaptam a locsolásért. Hová dugjam el?

A kedvenc

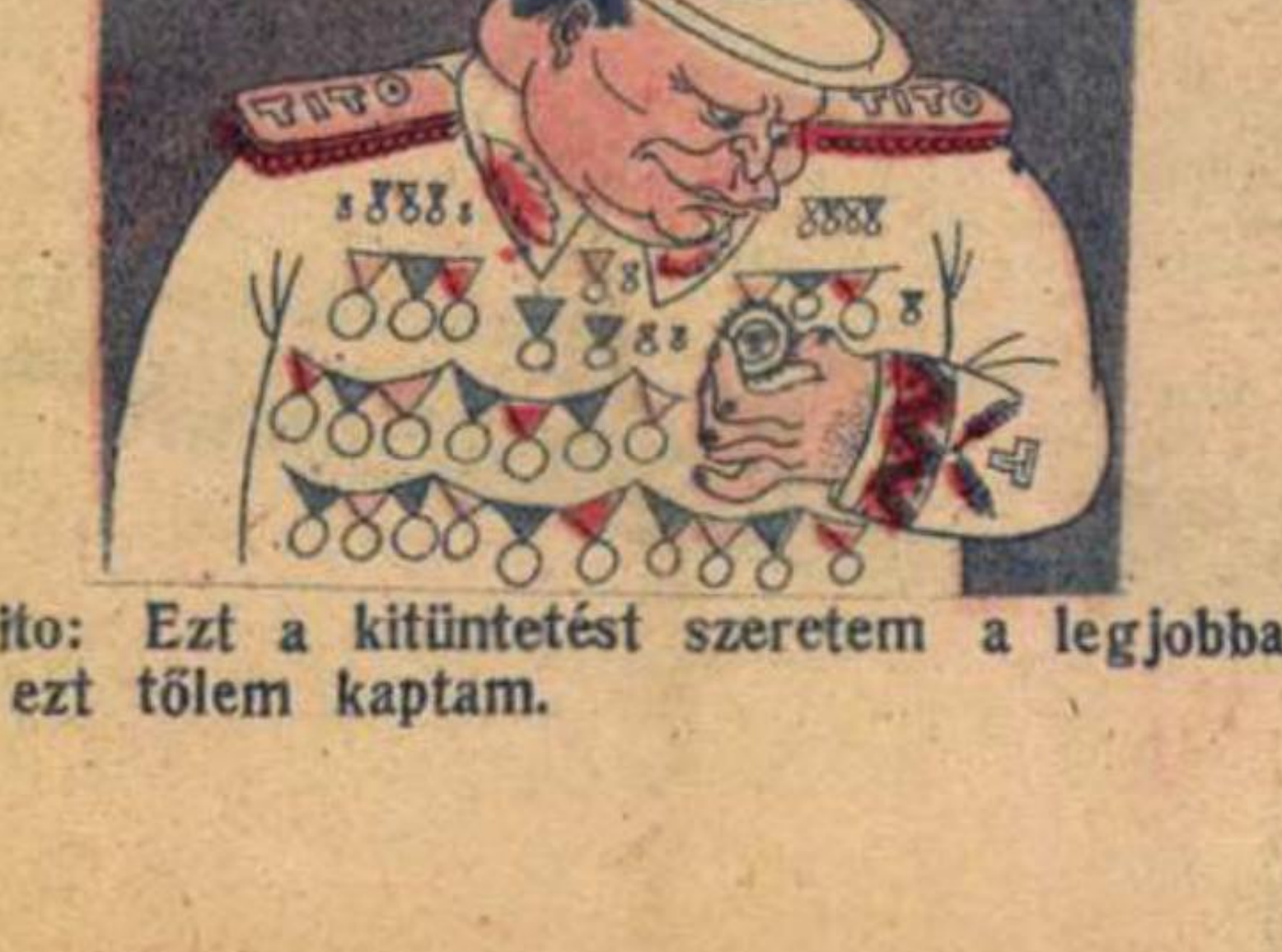

Tito: Ezt a kitüntetést szeretem a legjobban, mert ezt tőlem kaptam.

Párisi háztetők felett

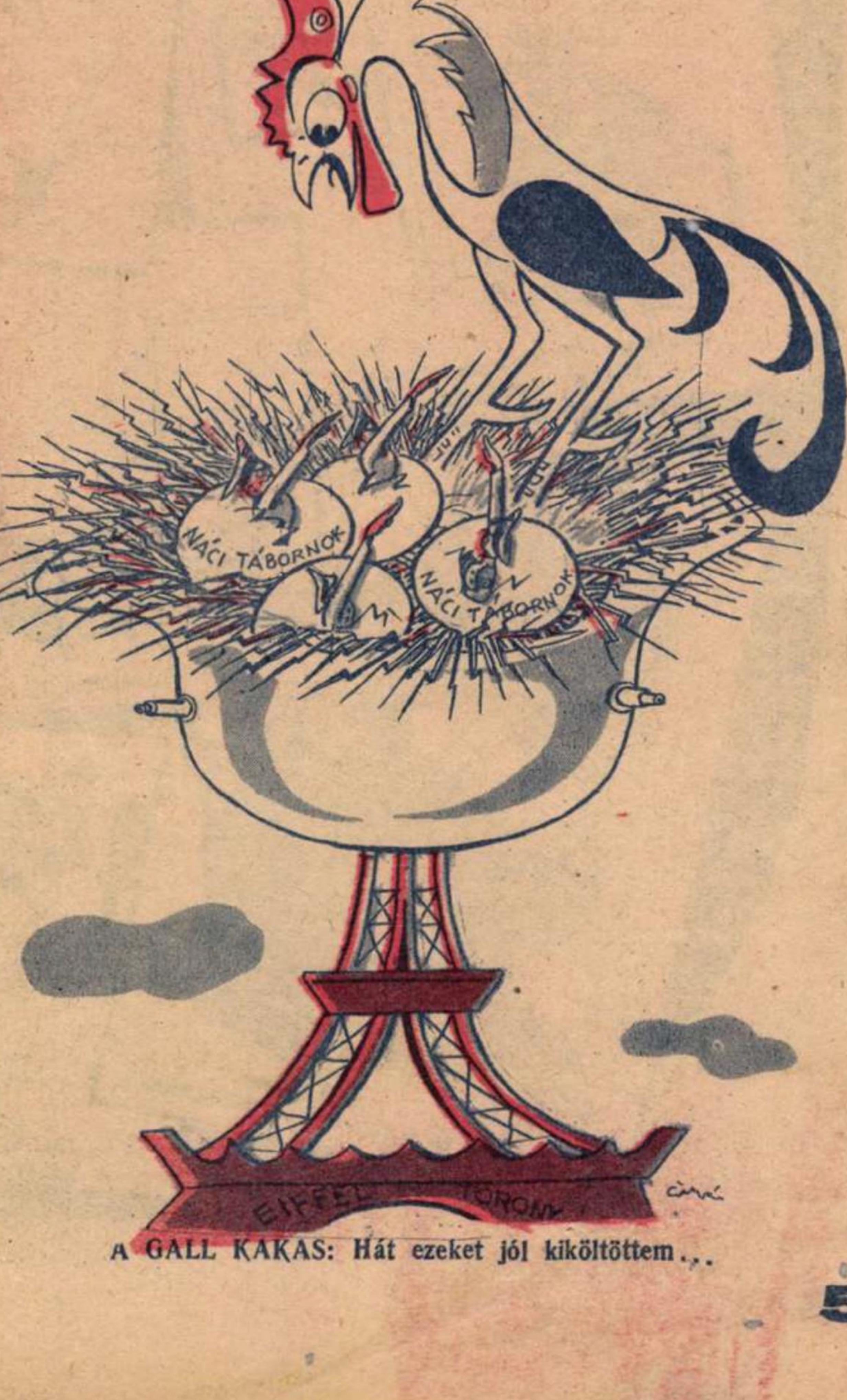

A GALL KAKAS: Hát ezeket jól kiköltöttem...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Hihetetlen!

F. év február 26-án Krause Éva II. b. o. tanulónak a tintaceruza vége hegyezés közben belepattant a szemébe. A szeme fájt, könnyezett, a tintaceruza leve megfestette, tehát 9 órakor átment egy osztálytársával a Mentőkhöz, hogy kivegyék szeméből a ceruzadarabot. (Krause Éva lakik: XI., Etele-út 114, a kísérője Hargita Erzsébet, lakik: II., Lajos-u. 33.)

A mentőknél nem nyujtottak neki első segélyt, hanem továbbküldték az OTI-ba, annak is a volt MÁV-kórházába, oda tartozik a növendék. Ott először a portás nem akarta megengedni, hogy bemenjenek. Mikor bejutottak s felmentek a harmadik emeletre, ott az orvos nem adott gyorssegélyt, hanem leküldte a gyerekeket a földszinti K ablakhoz, hogy álljanak sorba egyszeri kezelésre jogosító lapért, mert enélkül nem veheti ki a szeméből a ceruzát. Másfél órát álltak sorban, mire sorra kerültek. A tisztviselő azonban nem adta ki a jogosítványt, hanem telefonon próbált erre engedélyt kérni, mondván, hogy a gyereknek nincs ott a tagkönyve. Tovább küldte őket a magasföldszint 4-be, ott nem találtak senkit, innen a 21. szobába, az zárva volt. Innen az igazgató-főorvoshoz mentek, az azzal küldte őket vissza a 21. szoba elé, hogy várjanak 11 óráig, akkor ott majd kiadják a belépést. Erre a kislány fájdalmában elvesztette a türelmét, kiabálni kezdett, hogy közben meg is vakulhat, mire a főorvos letelefonált a földszintre, hogy kiadhatják a belépési engedélyt. Fél 12 órakor végre ennek alapján kikaparták a szeméből a ceruzavéget.

Kornis Dezsőné,
a II. b. o. vezetője.

Csekélységek

Az Országos Munkabér Bizottság ellenőrzési osztálya az Épületlakatosipari Egyesülésnél (VI. Rózsa F.-u. 99/b) a munkavállalók besorolására vonatkozóan ellenőrzést tartott. A vizsgálat során kiderült, hogy az Egyesülésnél 26 munkavállaló közül 2 (kettő) igazgató, 2 (kettő) osztályvezető, 2 (kettő) osztályvezető helyettes, 2 (kettő) főelőadó és mindössze csak 3 (három) előadó van.

*

Egy nyomtatott lapon ez áll:

> Ez évben messze túlléptük az irószer, papir és nyomtatvány szükségletünkre kiutalt hitelkeretet, sok esetben bebizonyosodott, hogy az igényelt irószer, papir, s nyomtatvány fele is elég lett volna, ha kellő körültekintéssel és takarékossággal használtuk volna fel. Ezért a jövőben ezen a téren fokozott figyelem forditanadó a legnagyobb mérvű takarékosságra, miért is mindennemű igénylés kizárólag az osztályvezető aláírásával eszközölhető. Az osztályvezető személyesen és anyagilag is felelős mindennemű felvételezésért.
> 1950. december hó 27-én.
>
> **SERES JÓZSEF**
> igazgató.

A vállalatnál összesen négy osztályvezető van. Azoknak szedették ki ezt a szöveget és nyomtatták ki négyszer-akkora papirra, mint amire ráfér.

Kedves Ludas Matyi!

A bürokrácia és esetleg nem csak a bürokrácia elleni harc jegyében küldöm be alábbi soraimat. (Minden állításom ellenőrizhető a helyszínen a József Attila-utca 2—4 szám alatt.)

Olvassuk az ujságokat, hallgatjuk a rádiót, látjuk az utcán a falragaszokat; „Takarékoskodj!“ „Tedd a takarékpénztárba megtakarított pénzedet!“ „Vegyél takarékbélyeget!“

Feleségemmel megbeszéltük, hogy az eddig otthon tartogatott 500 forintnyi „vastartalékot“ mi is betesszük a takarékba.

Munkahelyem közelsége az Országos Takarékpénztárt mutatta legalkalmasabb betéthelyül. Itt azonban meglepetéssel kellett tapasztalnom, hogy egyáltalán nem örülnek a betétnek és persze a betevőnek sem.

A „számfejtésnél“ bemondtam, hogy új betevő vagyok és 500 forintot akarok betenni, de úgy, hogy szükség esetén bármikor ki is vehessem. — Az a magas, szemüveges, sovány „szaktárs“, aiknek „ügyem“ a kezébe került, mindjárt „kezelni“ kezdte, de azt mondta, hogy csak „jó 15 perc mulva“ lesz kész. Addig várjak türelemmel. — Különös hely ez, előzékeny a kiszolgálás, hogy a „felek“ el ne fáradjanak, sorbanülnek és úgy várnak, amig rájuk kerül a sor.

Rövid 30 perc után a magas sovány szaktárs már szólított is — és szememre hányta, hogy nem mondtam be, mennyi lesz a kamat.

Megmondtam neki, hogy magam sem tudom, de bejelentésem alapján, — hogy nem kötöttem le időre — neki kell ezt tudnia.

Gyorsan beirta, hogy 3% és eltünt a háttérben a pultok és szekrények között.

További rövid 18 percnyi várakozás után egy másik pulttól szólították számomat. Ideadták a kiállított könyvet és elvették a pénzt.

Csendesen megkérdeztem, hogy miért tart ez a betét 48 percig. „Azt kérem én sem tudom“ — hangzott a válasz. „Én ebben a másodpercben kaptam kézhez a könyvet és azonnal szólítottam is önt“.

Könyvem vadonat új. Azt sem kell gondolni, hogy túl sok beírás vagy „számfejtés“ lenne benne. Csak az összeg van beirva számmal és betűvel, a betét kelte és az én nevem. Na meg végül egy szép hatszögletű hivatalos bélyegző és — három • aláírás.

Úgy gondolom, hogy lehetne egyet-mást változtatni ezen a rendszeren. Nem hiszem, hogy 48 perc várakozás okvetlenül szükséges egy takarékkönyv kiállításához. — Esetleg meg lehetne takarítani, mondjuk 40 percet és a sorbanülésre igénybevett székeket és padokat.

Igaz viszont, hogy ennek következtében azután emelkedne a „félforgalom“ és a betétek száma.

Budapest, 1951. március 8.

Üdvözlettel
S. Gy.

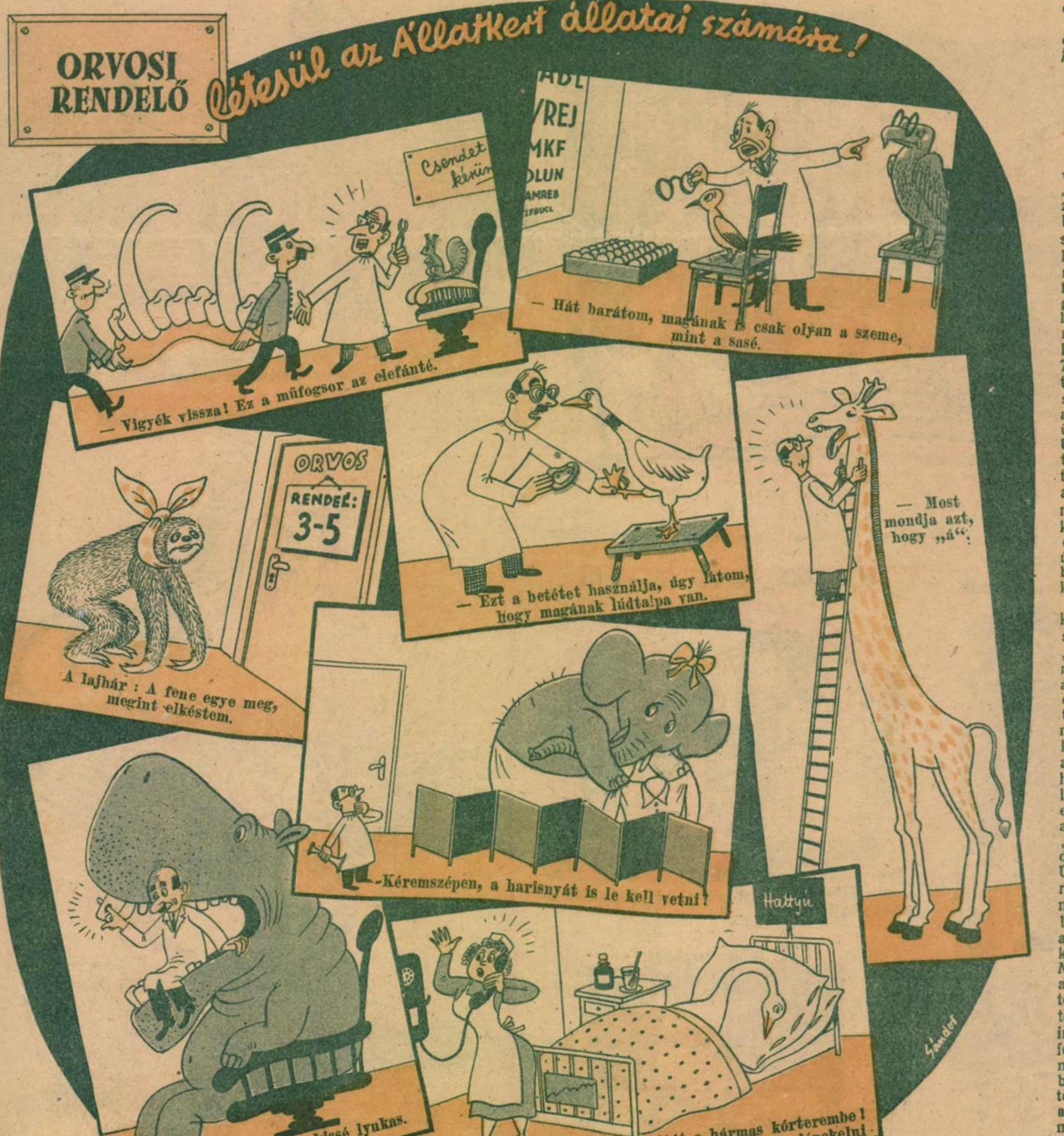
ORVOSI RENDELŐ létesül az Állatkert állatai számára!
Csendet kérün
— Vigyék vissza! Ez a műfogsor az elefánté.
VREJ
MKF
OLUN
AMREB
— Hát barátom, magának is csak olyan a szeme, mint a sasé.
ORVOS
RENDEL: 3-5
A lajhár: A fene egye meg, megint elkéstem.
— Ezt a betétet használja, úgy látom, hogy magának lúdtalpa van.
— Most mondja azt, hogy „á“.
-Kéremszépen, a harisnyát is le kell vetni!
Hattyú
— Sajnos, ez a fog egy kissé lyukas.
— Halló, gyorsan kérek egy kottát a hármas kórterembe! A hattyúnk haldoklik és csak kottából tudja elénekelni a hattyúdalt!
Sándor

A gáz és a bürokrácia

1949. október 12-én újítási javaslatot adtunk be a MÁV-hoz „kézi és gépi lángvágásoknál hazai methángáz alkalmazása karbid helyett“ tárgyban. Elgondolásunk az volt, hogyha sikerül bebizonyítani, hogy a lispei olajmezőkön naponta többszázezer köbméternyi levegőbemenő methángáz — karbid helyett — vastag lemezek vágásához felhasználható, népgazdaságunknak jelentős értékeket takaríthatunk meg. A MÁV 7/D. II. ügyosztályában 1949. október 18-án a Gy. 238.732/1949 számú ügyiratba „fektetik“ bele az ügyet és utasítást ad ki az ügyosztály az Északi Járműjavító Ü. V-nek, hogy a szükséges methángázt szerezzék be és az újítóknak a kísérlethez a támogatást adják meg. Ez a gyors intézkedés még a legfinnyásabb újítói igényeket is kielégítheti, hát még a minden bürokráciától megedzett MÁV újítókat. De hiába minden ügyiratbeli intézkedés, ha az ügyintézés kátyuba kerül.

A kátyú egy kis félreértéssel kezdődött, mert a gázmegrendelés szövegébe a methán szó helyett „Maort“ csúszott be. Egyébként nincs ebben semmi furcsa, hiszen a két szó annyira nem hasonlít egymáshoz, hogy könnyen összetéveszthető. Valahol Budapesten megvettek 2 és ½ hónap után egy kupa „Maort“ háztartási gázt, amit bárki, bármikor megvásárolhat. Ezzel a gázzal is lehet vaslemezt vágni, de mi olyan konok emberek vagyunk, hogy éppen arra a sokszázezer köbméter gázra „spórolunk“, ami Lispén veszendőbe megy. Az Északi Járműjavító Ü. V-hez a szükséges methán-gáz röpke hat hónap után mégis csak megérkezett. A próbát lefolytattuk, 18 mm-es vaslemezt vágtunk vele, a vágás sebessége és minősége a karbidgáz vágással azonos volt. Most már csak azt vártuk, hogy az illetékesek a szabadba fúvó értékes gáz felhasználására az intézkedéseket megteszik annál is inkább, mert a karbidgyártás és felhasználás terén szűk a keresztmetszet iparunkban. A javaslat benyujtása után közel másfél év telt el és ha az eltelt 17 hónap alatt iparunkban napi 30 métermázsa karbid megtakarítással számolunk, 15.000 métermázsa karbidot, tehát többmillió forintot takaríthattunk volna meg.

Téni Ferenc és Gáti István
újítók

Lopni megyek

Ott van az asztalon és nem is jön senki. Csak oda kell menni, Rohanni. nem szabad, az gyanús. Csak szép nyugodtan sétálva. Valamit dúdolni is kellene. De mit? Talán... Felmászott a nyúl a fára... Áh, ez feltűnő. Valami mást. Mondjuk azt: Nem loptam és életemben... felmarkolni és elrohanni vele. Nem. Hogy is van a második sora?... Na, nem jut eszembe. Nem baj, úgy is csak dúdolom. Most szépen dúdolni és elindulni... Taraaatatataam... Igy, most kinyujtani a kezet... Taraaatatataaam... Vissza! Valaki jön!... Na, mit bámulsz?! Miért nem alszol inkább ilyenkor, kora reggel 11 órakor?... Ügy, úgy, menj csak szépen a dolgodra... Végre! Na, most nem jön senki. Elindulni, lassan, óvatosan... Taraatatataaam.. Vigyázz, nyilik az ajtó!... Tarrattatararattaratam, tarratatattarraram... De mulyán nézel öregem! Nem láttál még ilyet? Hát dúdolok. Na és aztán! Már jókedve sem lehet az embernek?! Nahát!... Phu, csakhogy elment. Micsoda forgalom van! Alig állok itt egy fél órája és ez már a második ember, akivel találkozom. Nem lehet itt még nyugodtan lopni sem! Na, de gyerünk, mert így nem leszek kész soha... Várjunk! Előbb letörülöm a veritéket... így. Na, most! Taraaatatataaam, hogy szakadna rád az ég! Csak nézz azzal a kancsal szemeiddel! Azt hiszed nem tudom, hogy diósgyőri vagy?! Csak az ember után tudsz leselkedni, de az ózdiak mögött lemaradtál a versenyben!... Ügy, úgy jobb is lesz, ha eltűnsz... Nahát, még ilyen forgalmat!... De most, most azután nincs mese. Meglátni és ellopni egy pillanat műve lesz. Mit is kell dúdolnom? Már megint elfelejtettem. Nem baj, arra a dallamra úgy sem lehetett rendesen lopni.. Es be kell húnyni a szemet is, akkor nem lát senki. Igy. Most pedig in-dulj! Tarampapapam... Jajj! Mi ez?! Valaki... valaki a lábamra lépett!!... Semmi baj. Én voltam... Csak tovább! Semmi reszketés! Nyugalom! Melegvér! Csigavér! Bigavér! Telivér! Most! Megvan! Futás! Kulcsot kétszer ráforditani! Be a szekrénybe!... Kész!

Most itt állok Mátrafüreden a SzOT III. üdülő fszt. 2. szobájának szekrényében, (részben mint beutalt, részben mint menekült) kezemben szorongatom a lopott Szabad Népet és várom, hogy lesujtson rám az igazságszolgáltatás. Megigérem, hogy az első kihallgatáson vallani fogok. Beismerem bűnömet, hogy loptam, de követelni fogom azoknak a megbüntetését is, akik miatt Mátrafüredre, ahol többszáz beutalt üdül, naponta csak 8, azaz nyolc Szabad Nép érkezik, ami eleve kizárttá teszi, hogy minden becsületes vásárlónak és minden becsületes tolvajnak jusson belőle.

Kékvölgyi Vilmos

Ez maradt a nagy külügyérből..

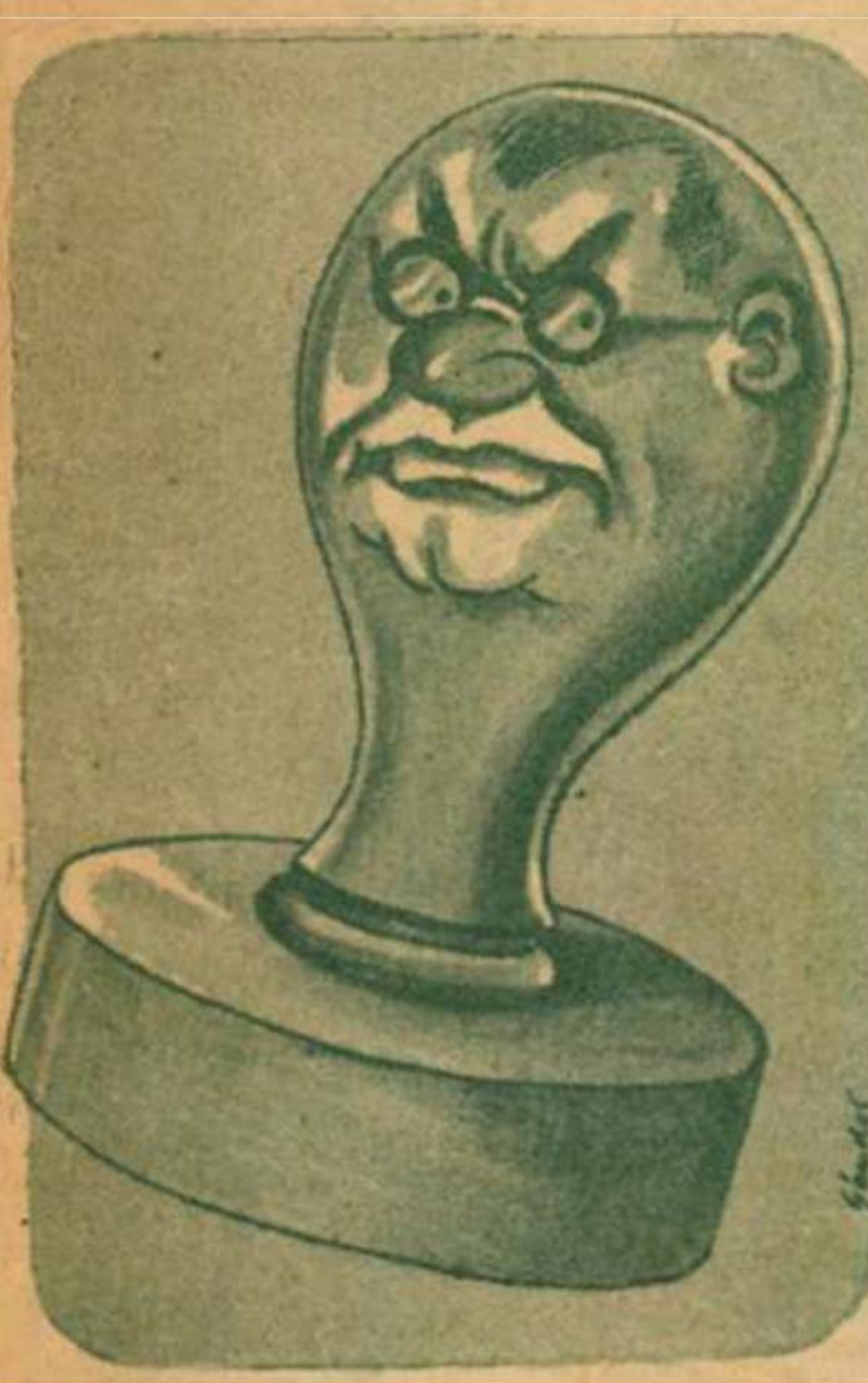

Bevinből pecsétőr lett.

Ludas Matyi önkritikát gyakorol

Lapunk március 8-iki számában Szür Szabó József rajzolóművészünk ezzel a képpel emlékezett meg Makár Jánosnéról, a Magyar Pamutipar tizenhat gépen dolgozó szövőnőjéről.

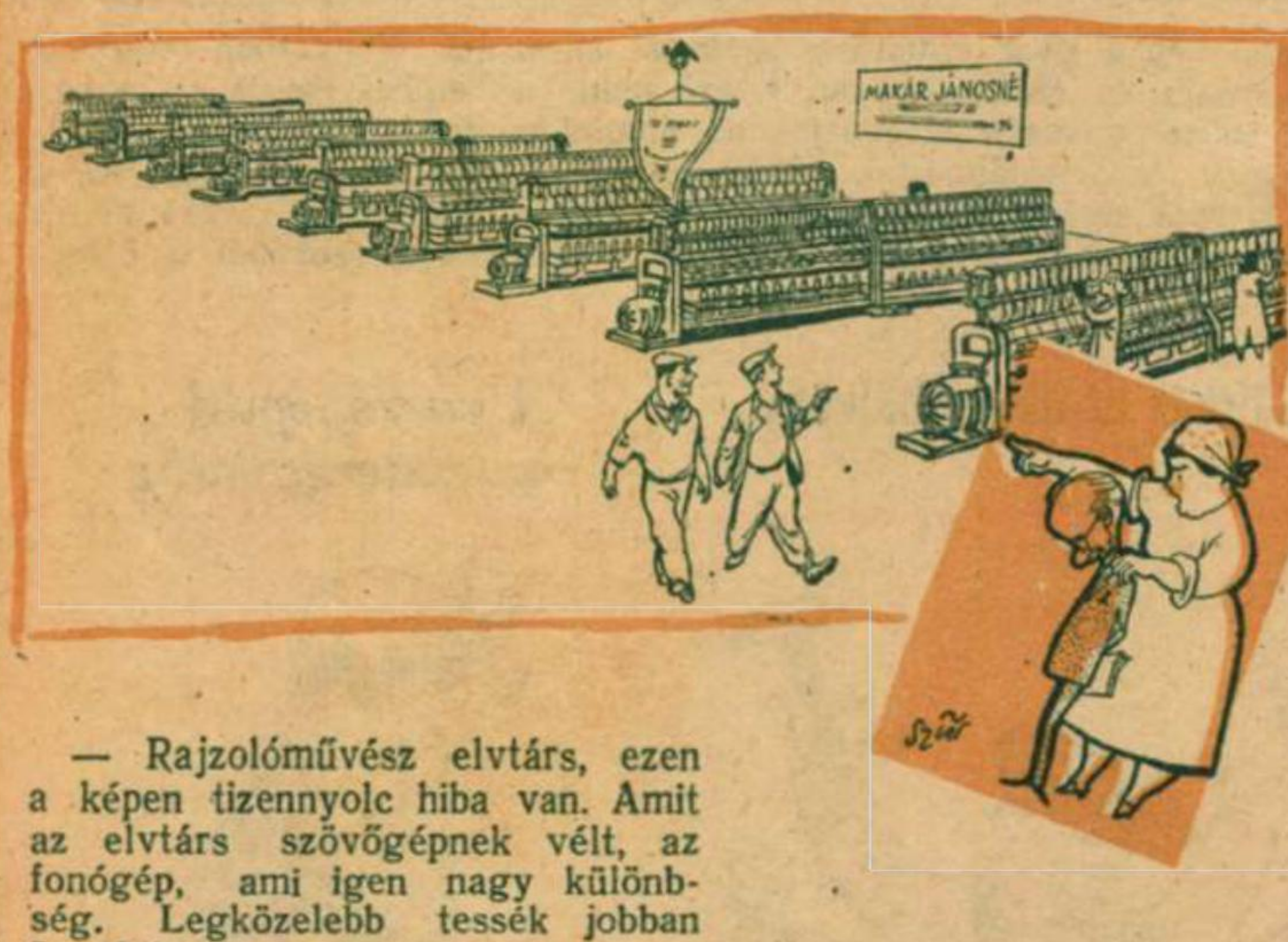

— Rajzolóművész elvtárs, ezen a képen tizennyolc hiba van. Amit az elvtárs szövőgépnek vélt, az fonógép, ami igen nagy különbség. Legközelebb tessék jobban ügyelni!

Könyv jelent meg „Hogyan fürösszük a csecsemőt" címmel

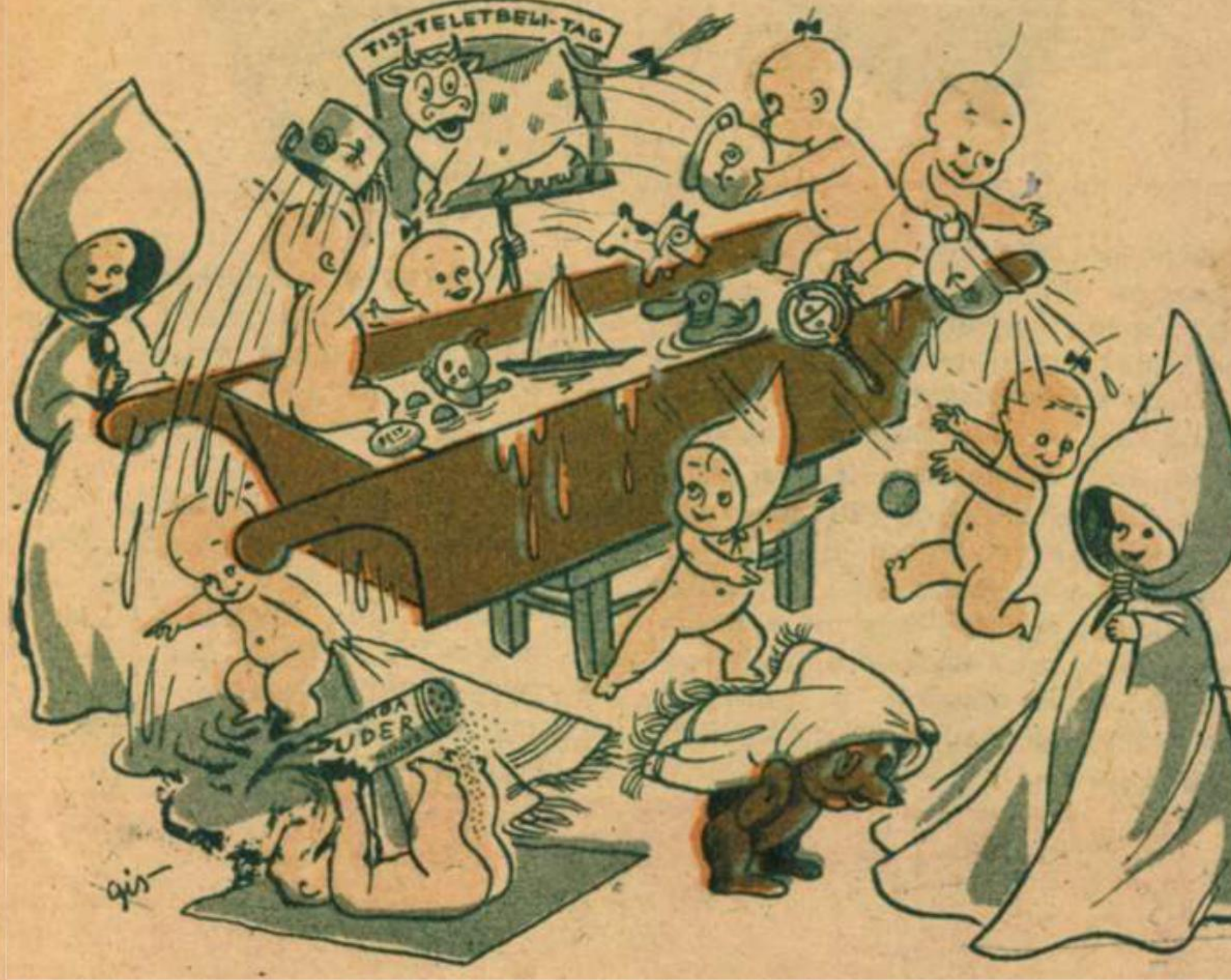

A legifjabbak még nem olvasták a könyvet.

Ha Amerikában békevédelmi törvényt hoznának...

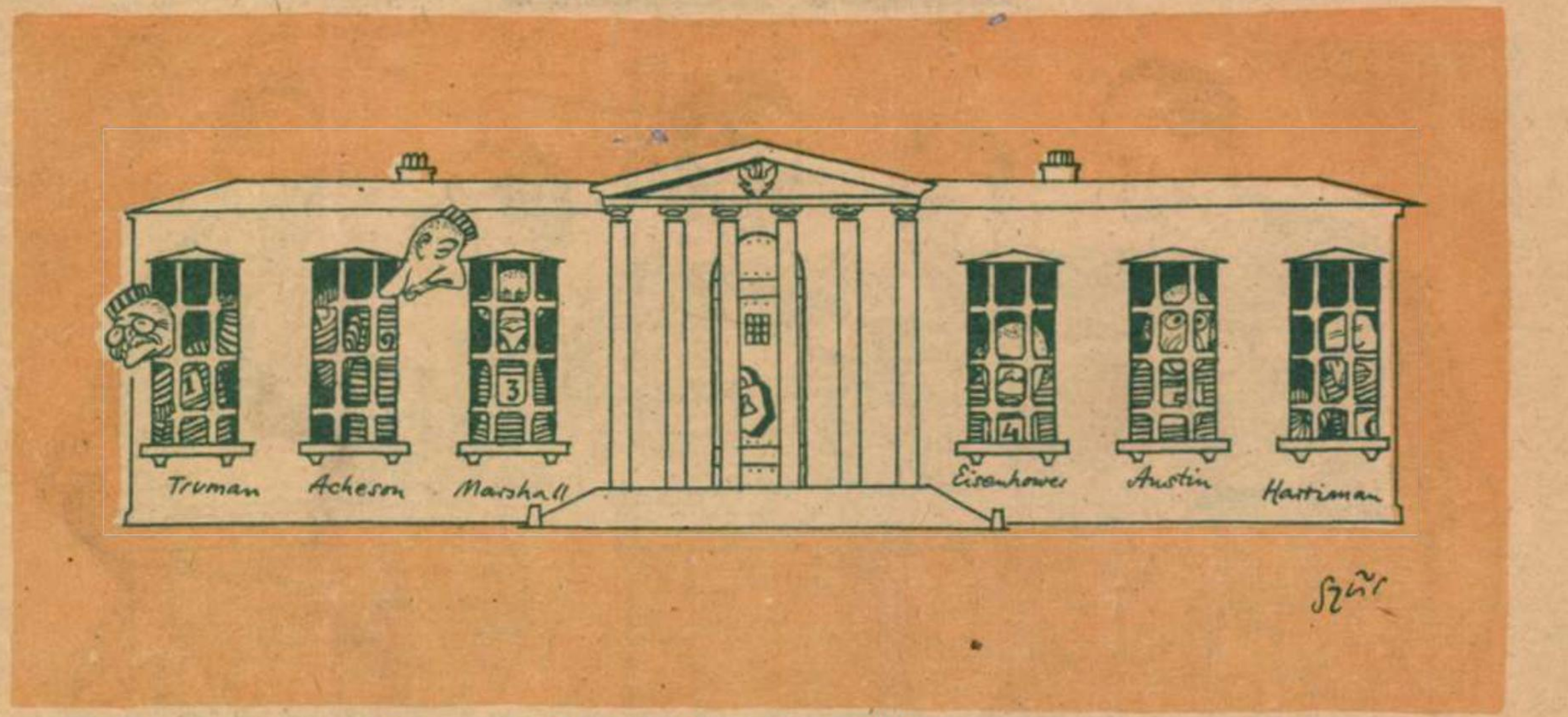

Egy Virágért-boltban

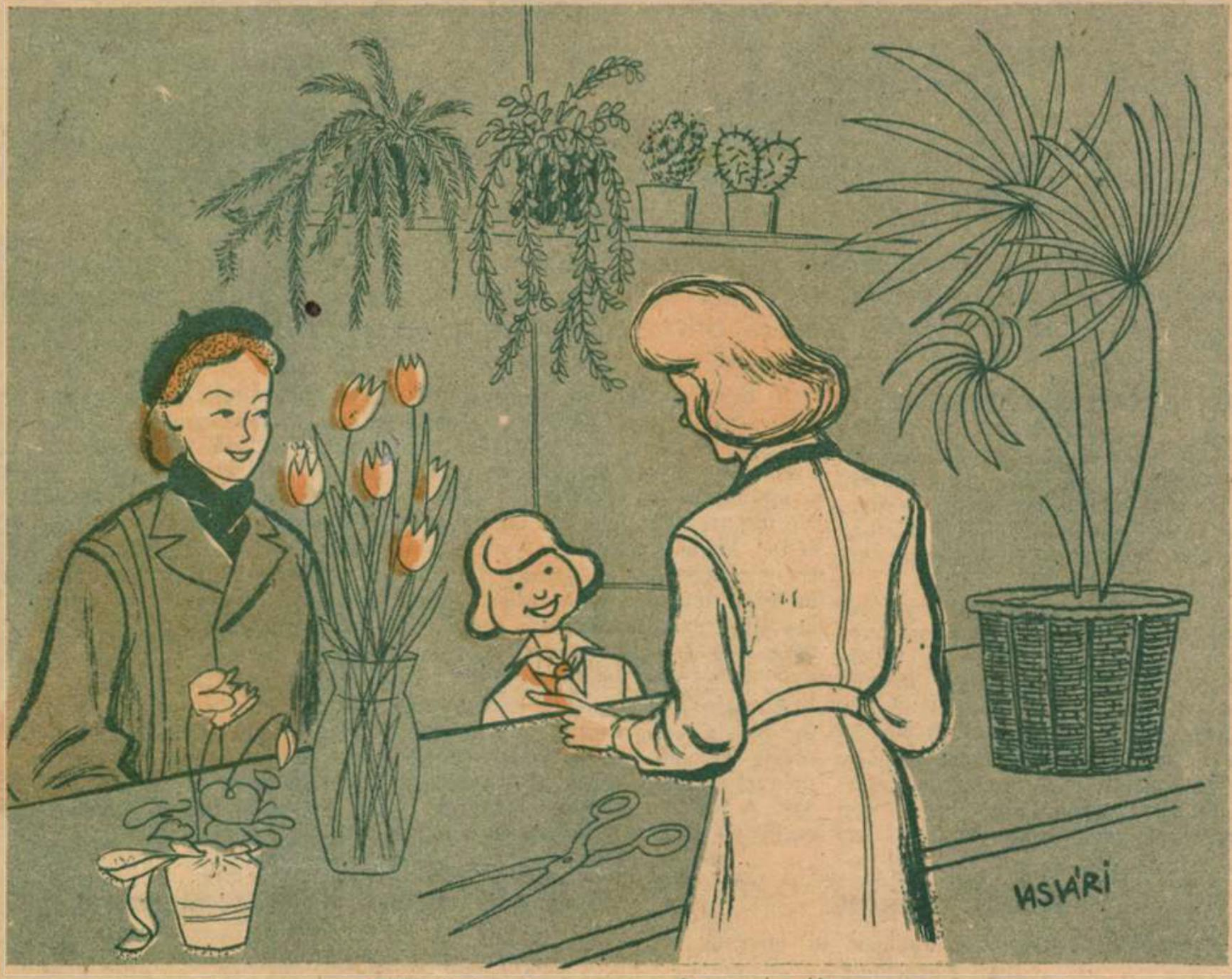

Kérek egy nagyon szép csokrot!
— Születésnapja van anyukának?
— Nem, Kossuth-díjat kapott apukám!

IMPERIALISTA világhíradó

Münchenből jelentik, hogy a pápa áldását küldte egy bizonyos Pohlnak, aki nem azonos azzal a Szent-Pohllal, aki leveleket írt, de azonos azzal az Oswald Pohllal, aki az SS gazdasági főnökeként személyesen irányította a koncentrációs táborokban a kivégzéseket, élveboncolásokat és egyéb kegyes cselekedeteket. Pohl most a landsbergi börtönben ül megdicsőülten, a pápa áldásával a fején és ha még egyelőre nincs is szentté avatva, de mindenesetre „boldog", mert a karrierje biztosítva van: a pápa jól megnézi, hogy kinek oszt áldást. Őszentsége pedig az áldás elküldése után bezárkózott szobájába és ott ájtatosan tanulmányozta Máté evangyéliomának 6. rész, 24-ik versét, hol is írva vagyon: „Senki sem szolgálhat két úrnak. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak", (ki ma Trumannak is neveztetik).

A New York Times c. amerikai lap így bíztatja a koreai katonákat: „Azonnal lőjjetek, ha közeletekben mozgás támad. Nem róhatja fel senki később, ha kiderül, hogy csak egy asszony vagy gyermek volt a mellettetek elsurranó személy..." Lapzártáig még nem érkezett hír arról, hogy a pápa áldását küldte volna a cikk írójának.

Tito Jugoszláviájában a képtárlatokon főleg csendéleteket állítanak ki. Az egyik kiállításon különösen nagy sikere volt egy képnek, amely egy negyedkiló kenyeret és tizenöt deka májashurkát ábrázolt. A modell címe iránt érdeklődő tömeget rendőrök oszlatták szét.

A londoni amerikai nagykövet megküldte az angol lelkészeknek az amerikai külügyminisztérium hivatalos körlevelét, hogy használják fel prédikációikban. Amikor az egyik templomban a lelkész az amerikai fegyverrészvények legújabb árfolyamát olvasta fel, több hívő lélek hangos zokogásba tört ki, lelke megtisztult és elhatározta, hogy új, becsületes életet kezd.

Az agresszív Atlanti Tömb országai haditengerészetének parancsnokává Fechteler tengernagyot nevezték ki. Churchill ezért felelősségre vonta Attleet az alsóházban, hogy mégis történjen valami. Attlee válaszában kijelentette, hogy majd gondolkozni fog. Ennek jelei azonban mindeddig nem mutatkoznak. Viszont nekünk eszünkbe jut erről egy anekdóta, amelyet a második háború idején meséltek, s ez igy szólt:

Angol hadihajó úszik az angol vizeken. A hajón angol és amerikai tengerészek együttesen teljesitenek szolgálatot. Egy amerikai és egy angol matróz között szóváltás támad, majd az angol bedobja az amerikait a tengerbe. Amikor az angol matrózt ezért felelősségre vonják, felháborodottan magyarázza: Ez az ember azt mondta, hogy Churchill egy gazember. Erre még nem szóltam egy szót sem. Aztán azt mondta, hogy az angol király idióta. Még ezt is szó nélkül eltűrtem. De amikor ez az ember beleköpött a mi tengerünkbe, azt már nem tűrhettem el.

Hol vagyunk már ettől! Amerika most óriásit köpött az angol tengerbe és ennek mindössze az a következménye, hogy Attlee és Churchill egy villámtréfát játszanak le az angol alsóházban, aminek mégcsak poénje sincs.

A „This Week Magazin" c. amerikai lap pályázatot hirdetett a „kapitalizmus" szónak más szóval való helyettesítésére, mert — úgymond — ennek a szónak „rossz mellékzöngéje" van. Mi a „kapitalizmus-né" megjelölést ajánljuk. Ugy emlékszünk, hogy a csődbement üzletet mindig az asszony nevére szokás átiratni.

Gádor Béla

Ludas Matyi a FÉMÁRÚ ÉS SZERSZÁMGÉPGYÁRBAN

Kilenc Lakatos

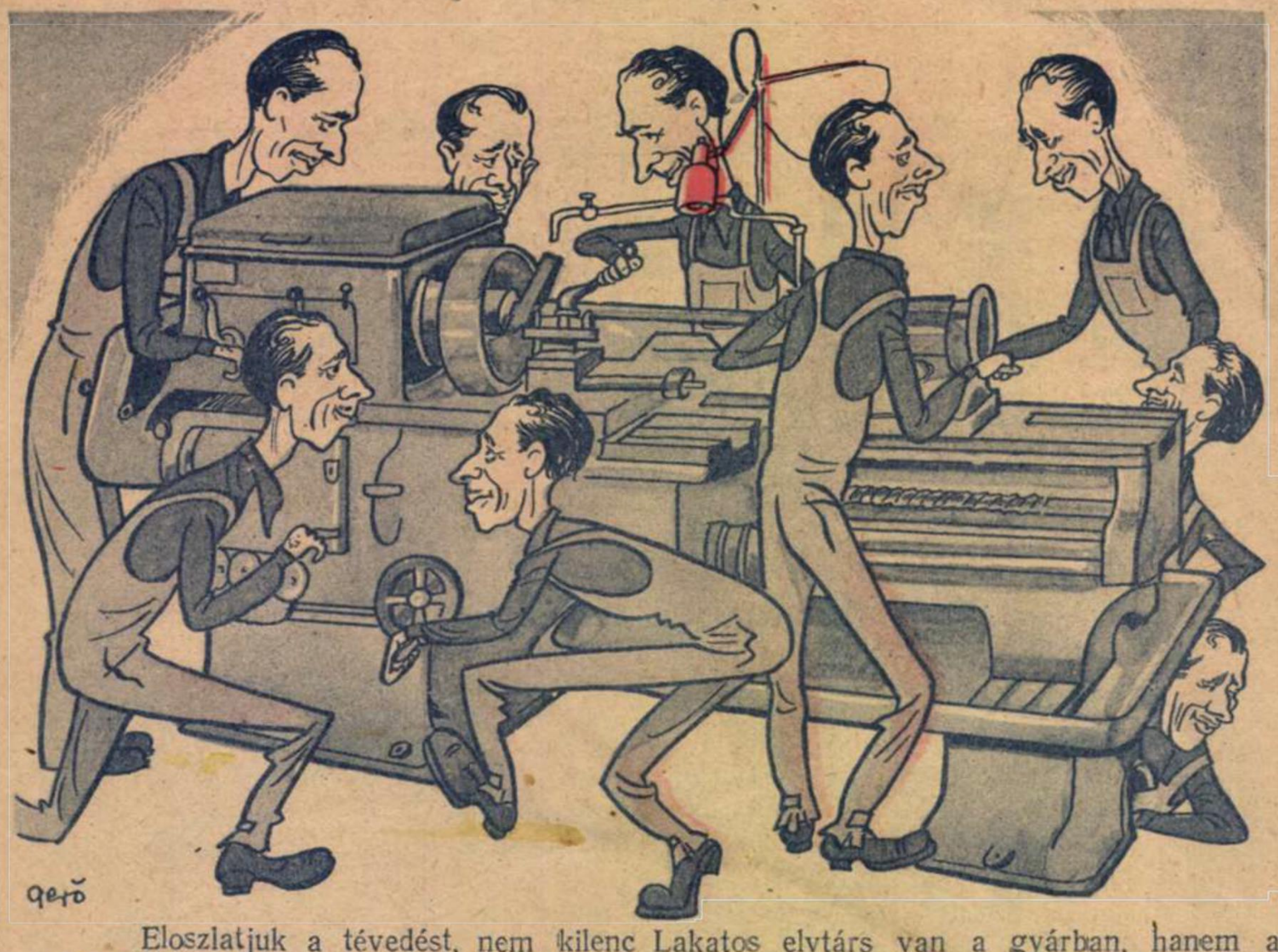

Eloszlatjuk a tévedést, nem kilenc Lakatos elvtárs van a gyárban, hanem az egyetlenegy Lakatos elvtárs teljesítette 900 százalékra normáját, s ezzel kilenc Lakatos vagy Tóth, Szabó, Molnár, Kovács, stb. esztergályos munkáját teljesítette.

Nincsenek véletlenek

Véletlenek ugyan vannak, de csak a mesékben és a rossz operettekben. Már a jó operettben sincs véletlen, hát még akkor a valódi életben hogyan lehetne a véletlenről beszélni.

Az sem véletlen, hogy a gyár remekül szerepelt a kongresszusi versenyben, győztes lett és a tavaly még elég hátul kullogó üzemet ma a legjobbakkal emlegetik együtt. Olyan jól és tervszerűen gyártották itt a sok szép esztergapadot, hogy öröm volt itt esztergapadnak lenni.

Takaros, csinos jószág egy ilyen szerkezet, van benne minden, ami kell, hogy esztergapad legyen belőle. Magát az eszterga alapját ágynak becézi a benti szaknyelv s ezen az ágyon fekszik tervszerű nyugalomban a rengeteg műszer, Norton-szekrény, felső nagyszekrény, főorsó, tokmány és még a többi sokezernyi alkatrész. Ha kész az esztergapad, gyönyörűen lecsiszolják, szépen befestik, mint a tavaszi szél a kislányok arcát, utána már mehet is dolgozni a gép.

A gyár útja a tavaly lemaradozó üzemtől a kongresszusi zászló nyeréséig hosszú volt s a nagy eredmények mellett hibák is mutatkoztak. A Párt, a tömegszervezetek, a dolgozók és a vezetők azonban mindent megtettek, hogy az esztergapadok szaporodjanak és a hibák tűnjenek. Volt idő, mikor fordítva volt. De ma már elmondhatjuk, jó munkát végzett a gyár, jó munkát végez a gyár, s ahogy Bozsik párttitkár elvtárs mondja, — „nem állunk meg félúton, mert az élüzemzászlót is meg akarjuk nyerni".

A kívánság szép, a gyár munkája biztató, az egyre több és jobb esztergapad mutatja, hogy az élüzemzászlót megnyerhetik s ahogy véletlenek nincsenek, úgy lehetetlen sincs, egész biztos, a gyár homlokzatán hamarosan ott fénylik majd az élüzemjelvény, a büszke ötágú csillag.

KÖZÉRT-idill

(Munkaidő alatt szaladgálnak le egyesek a gyári Közértbe.)

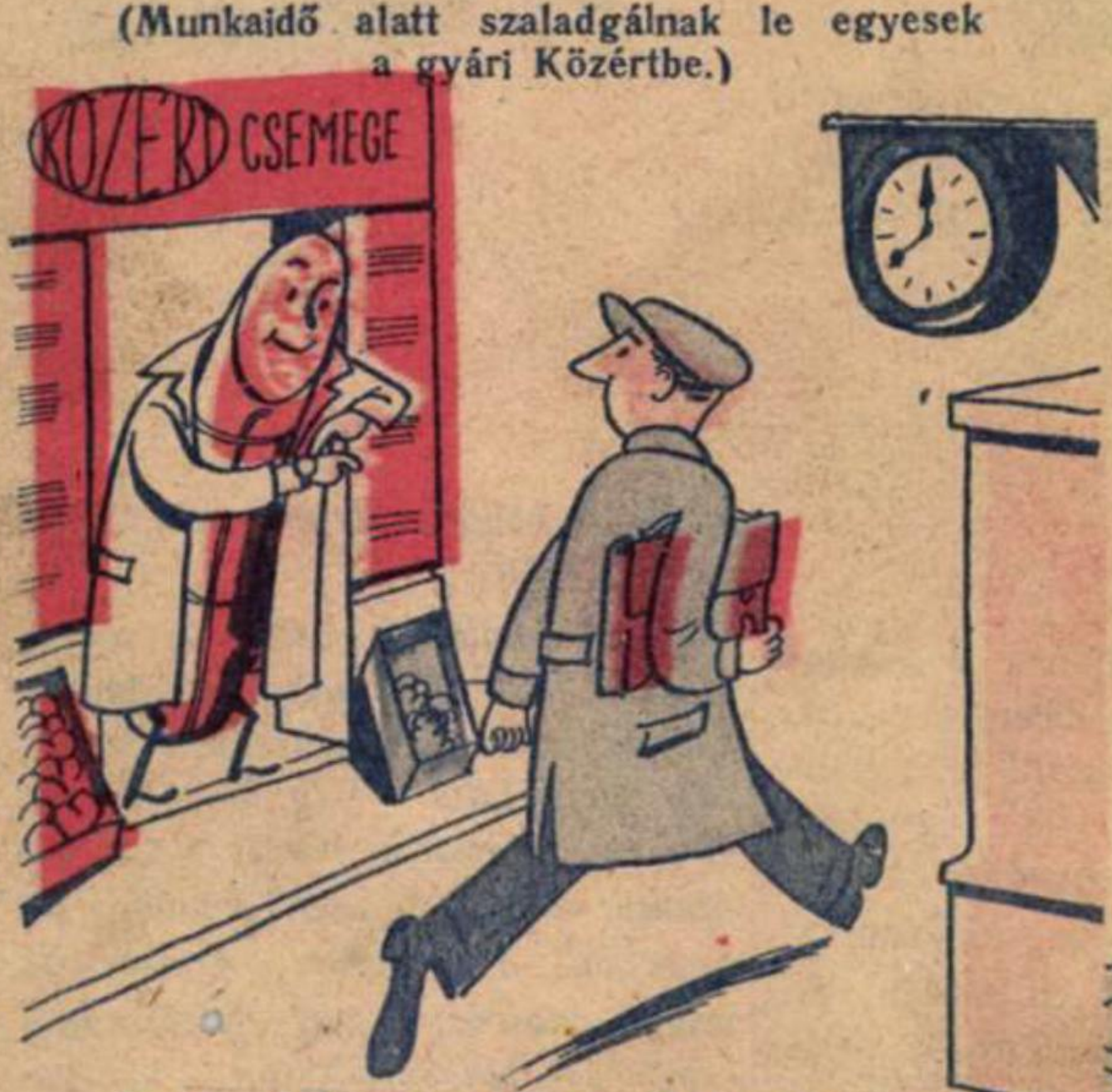

Szaki: Parizer szaktárs, öt perc mulva jövök ám!

Parizer: Na csak ne gyere öt perc mulva! Ha öt perccel előbb jössz, akkor rendelkezésedre álltam volna.

Esztergapad, esztergapad

Szerszámok esztergálására szolgáló esztergapadokat készít a gyár. Hogy az első esztergapadot min csinálták, hol csinálták, hogy csinálták, azt pontosan nem tudjuk, hogy ezres sebességgel nem működött, azt tudjuk s mert képzelődni is tudunk, ezért bemutatjuk az első esztergályost, az ő aránylag primitiv gépével.

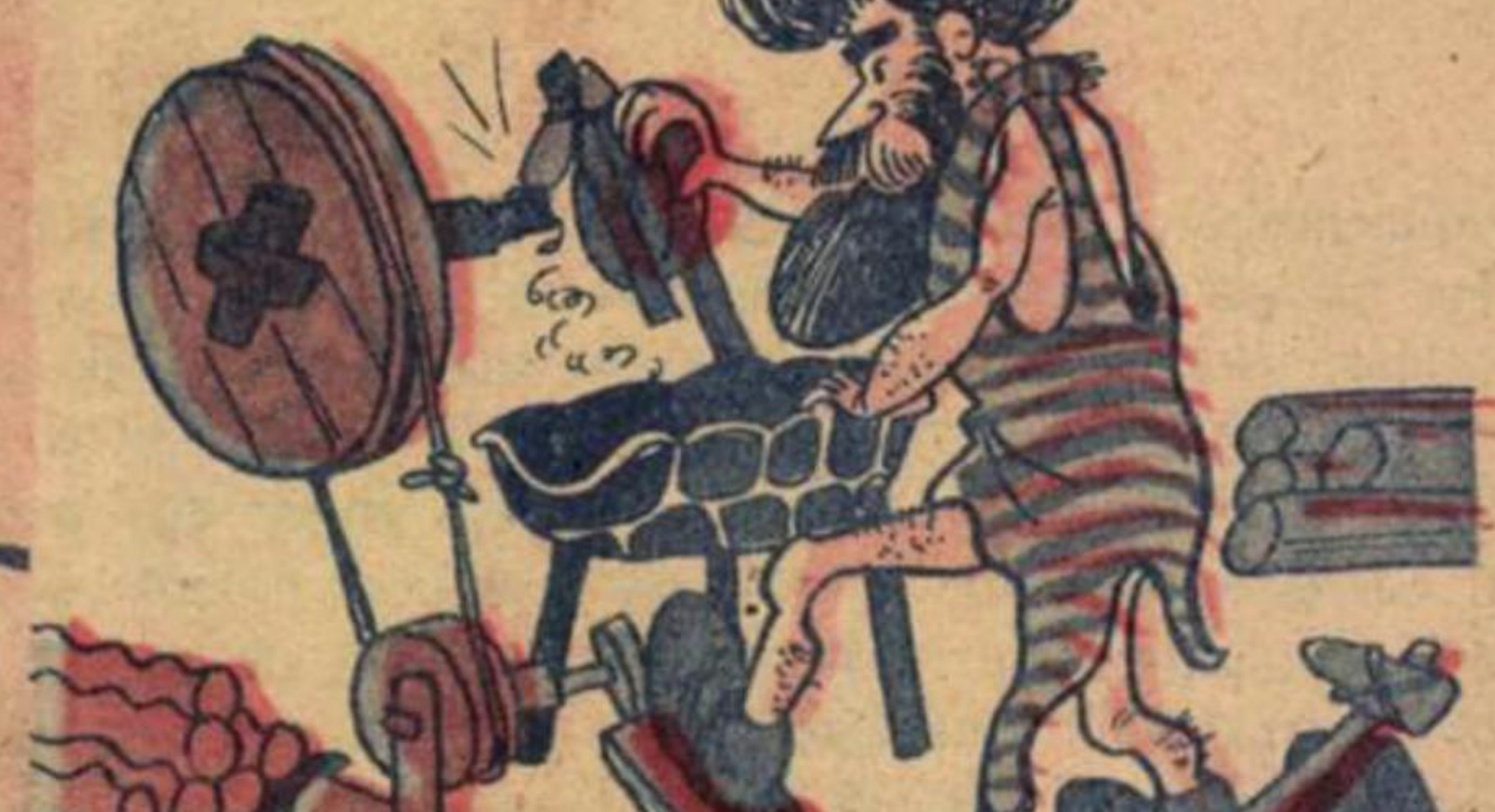

Kis Jancsi jól agitált

(A mintaasztalos-műhelyben mindenki előfizet a Szabad Népre.)

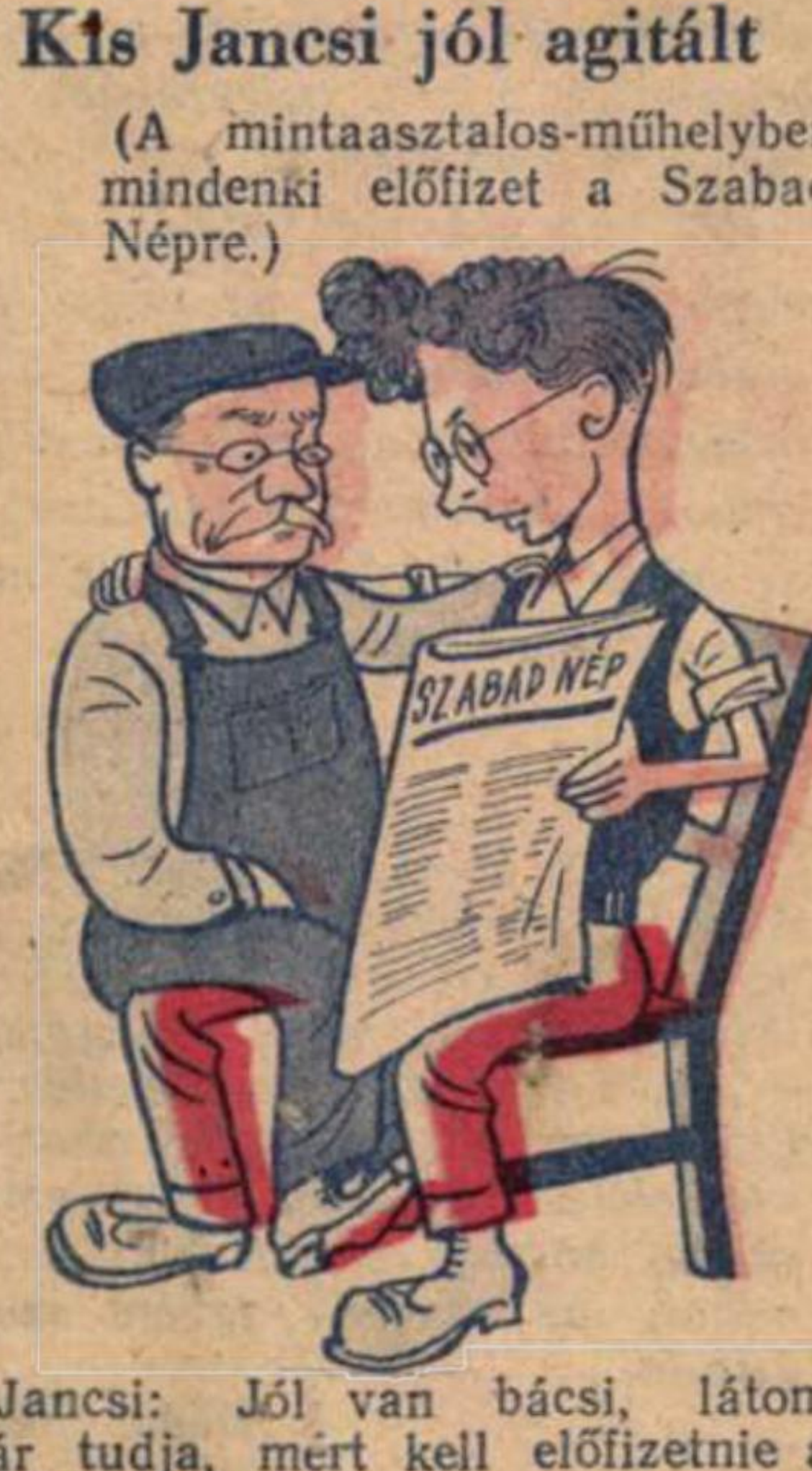

Jancsi: Jól van bácsi, látom már tudja, mért kell előfizetnie a Szabad Népre...

Rossz forgácsok...

FÜLE, A REVOLVERES.

Azért revolveres a Füle, mert revolver-esztergapadon dolgozik. Ő az új MSZT-titkár, az alakulás óta körülbelül a nemtudomhányadik. Elég baj ez az MSZT-nek, de reméihetőleg Füle elvtárs legalább addig lesz titkár, mint ameddig az összes többi titkár titkársága tartott.

A MINTAGÉPGYÁR.

A Mintagépgyár az RH 400-as esztergapad megtervezésénél majdnem 400 rajzolási hibát csinált, a gyárnak átadott kivitelezésre szánt gépen. Ez gyönyörű minta volt a selejtkiállítás számára, továbbá szép minta volt arra nézve is, hogy hogyan nem szabad a Mintagépgyárnak mintagépet kidolgozni.

JÓ DOLOG A KÉSÉS?

Mi rossz dolognak tartjuk, de a kereskedelmi osztály tisztviselői jónak, mert késnek. De miután a gyár összes többi dolgozói általában nem késnek s rossz dolognak tartják a késést, arra kérjük a kereskedelmieket, ne legyenek ilyen individualisták s tartsák ők is rossz dolognak a késést.

Fej fej mellett

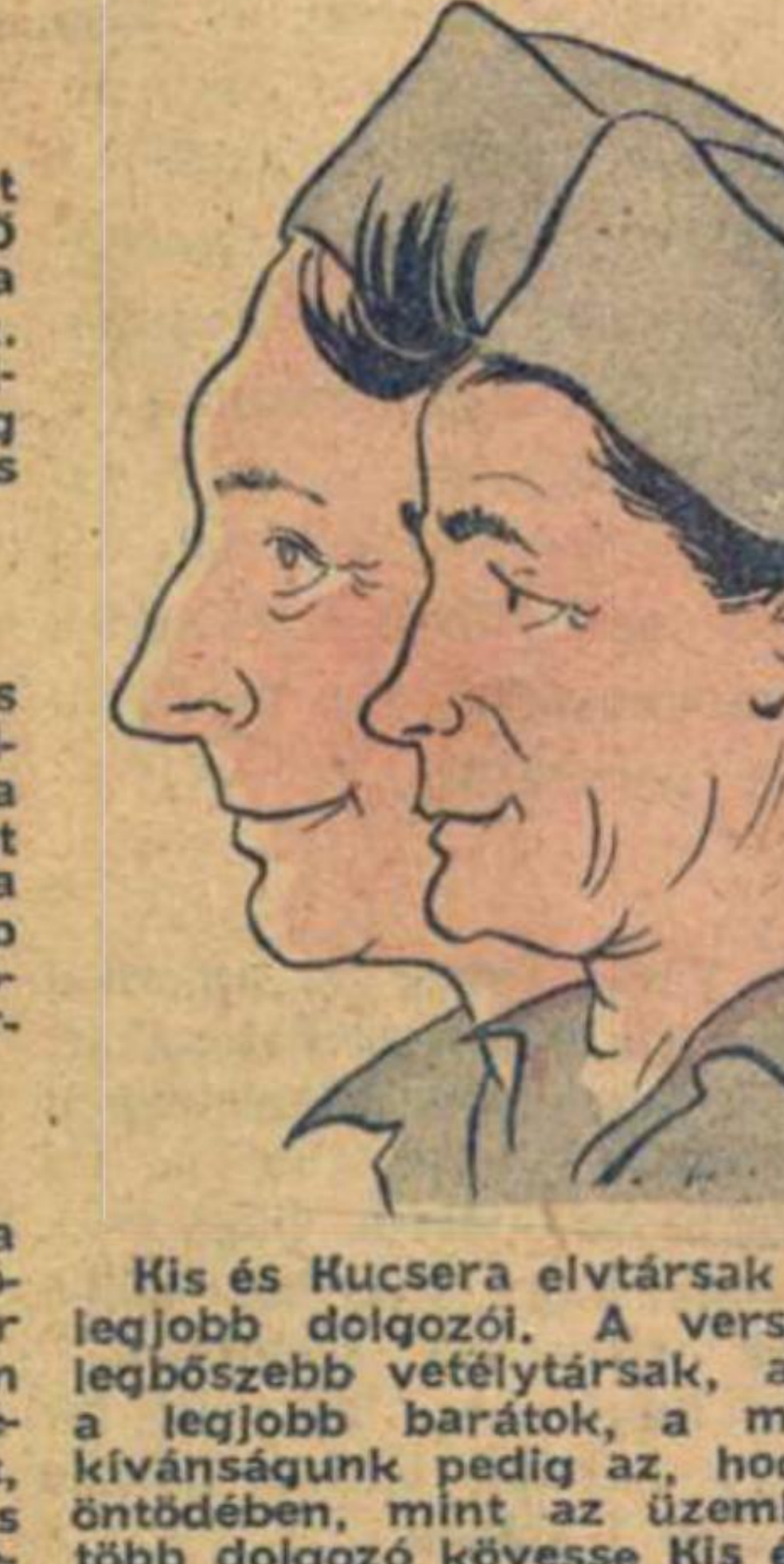

Kis és Kucsera elvtársak az öntöde legjobb dolgozói. A versenyben a legbőszebb vetélytársak, az életben a legjobb barátok, a mi legjobb kívánságunk pedig az, hogy úgy az öntödében, mint az üzemben minél több dolgozó kövesse Kis és Kucsera elvtársak példáját.

Le a bürokráciával!

A gyár egyik raktárában többmillió értékű anyag hever, amit itt helyben nem tudnak felhasználni. Van ott minden, ami más üzem számára értékes, anyacsavar, csavar anya nélkül, cső és huzal, összekötőszerelés, de egyelőre, bár fogason nem függ az anyag, a rozsda mégis vígan marja.

Az illetékes minisztériumnak jelentették a dolgot vagy két éve, egy bizonyos részét el is szállította, de további kétmillió forint értékű anyag szépen hever, heverész, rozsdásodik s rá sem fütyül senki, hiszen kétmillió forint nem pénz, az anyag nem anyag, de a bürokrácia, ami miatt az anyag könnyen rozsdává válhat, mindenképpen bürokrácia.

A pénz a földön, vagyis a raktárban hever, ezer, tízezer, százezer, milliós érték csavarban, csőben, huzalban, a rozsda röhögve rágcsál. Baj semmi sincsen, a bürokrácia diadalt ül s valahol, tán nem is olyan messze az üzemben arról beszélnek, hogy honnan a csudából szerezzenek olyan csavart, huzalt, és csövet, ami a Fémáru- és Szerszámgépgyár raktárában hever.

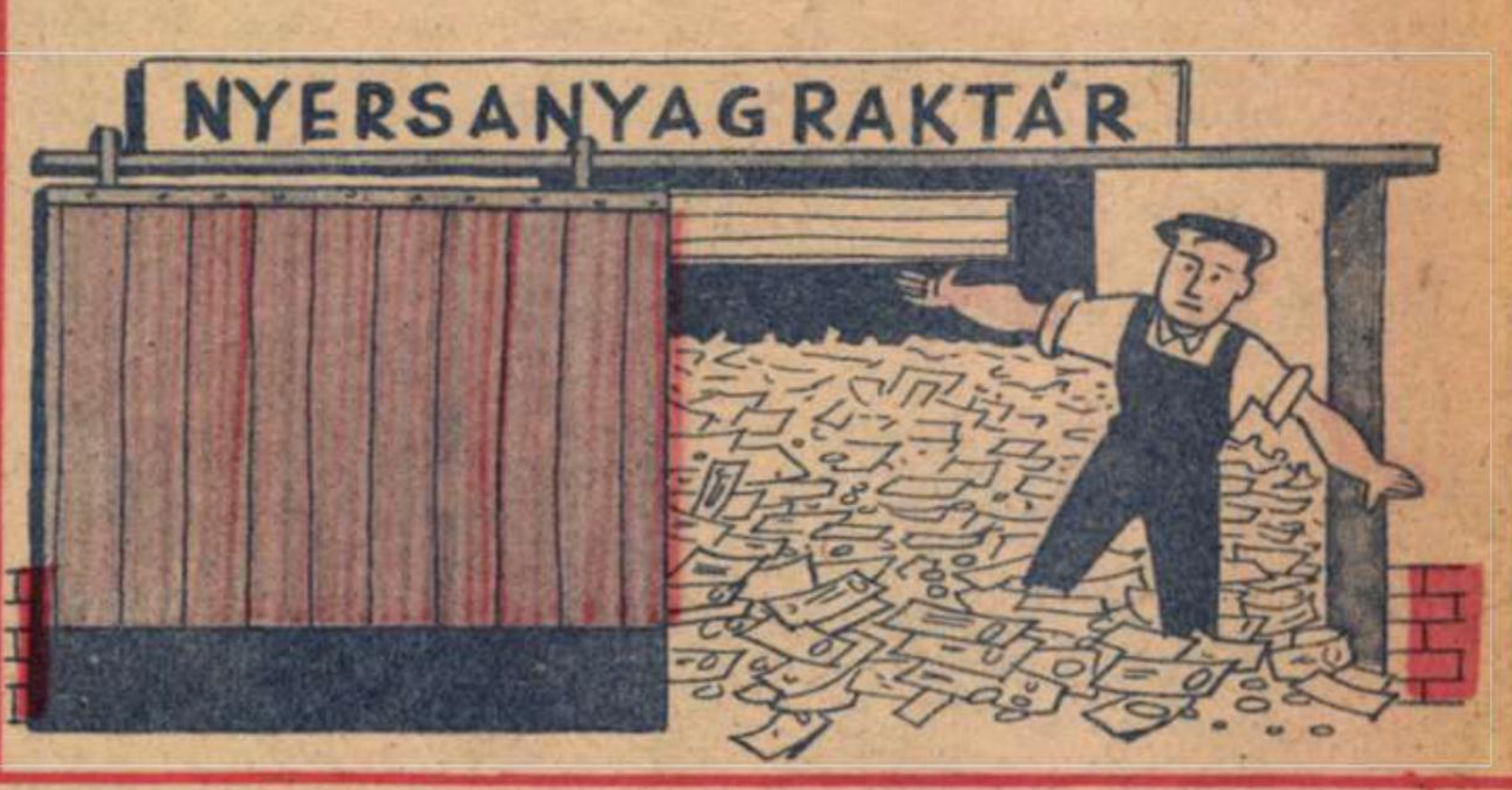

Mi hiányzik ezen a képen?

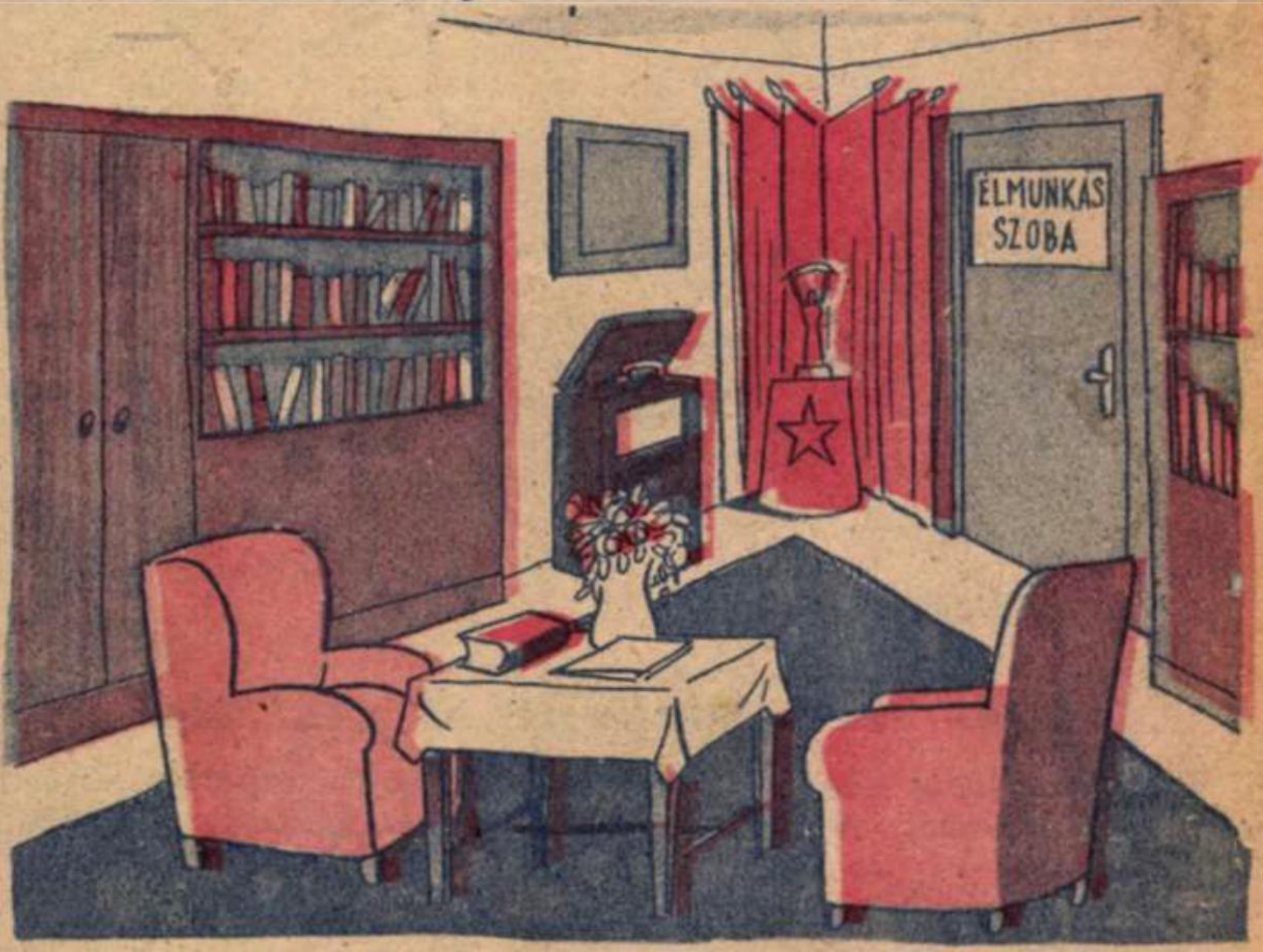

Ez a kép a gyár élmunkás szobáját ábrázolja. A gyárban rengeteg sztahanovista és élmunkás van s azt hinné az ember, hogy a munka úttörői, hősei szívesen látogatják az élmunkás-szobát, hogy megbeszéljék a gyár és a sajátmaguk közös dolgait. Sajnos, ez nem így van, a képen látható szobából is hiányzik az élmunkás. S ha még csak a képen hiányozna! De még sajnosabb az, hogy rendszerint a szobából is hiányzanak...

ÜB.-titkár és hindu bálvány

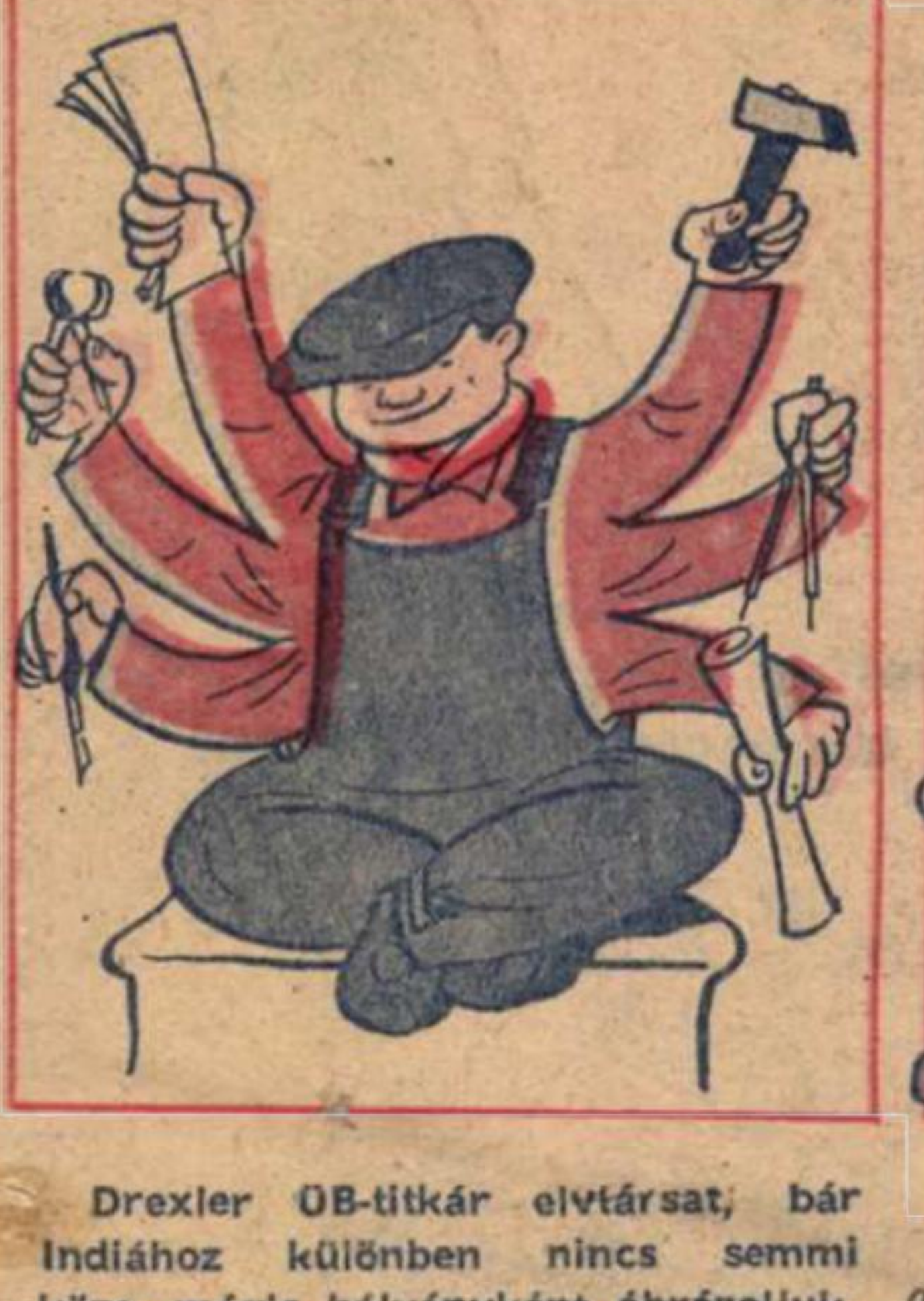

Drexler ÜB-titkár elvtársat, bár Indiához különben nincs semmi köze, mégis bálványként ábrázoljuk, mert ha annyi keze volna, mint a vallásos személyiségnek, akkor sem tudná azt a sok munkát megmarkolni, amit ő két árva kezével állandóan meg akar fogni. Különben nyugodtan kezet foghatna Keszler kultúrvezető elvtárssal, aki a szintén „mindent egyedül" vonal híve. Különben úgy ő, mint Keszler elvtárs nyugodtan áttérhetnének a „mindent megszervezni" vonal általában elfogadott elvére.

A varrógéptől az esztergapadig

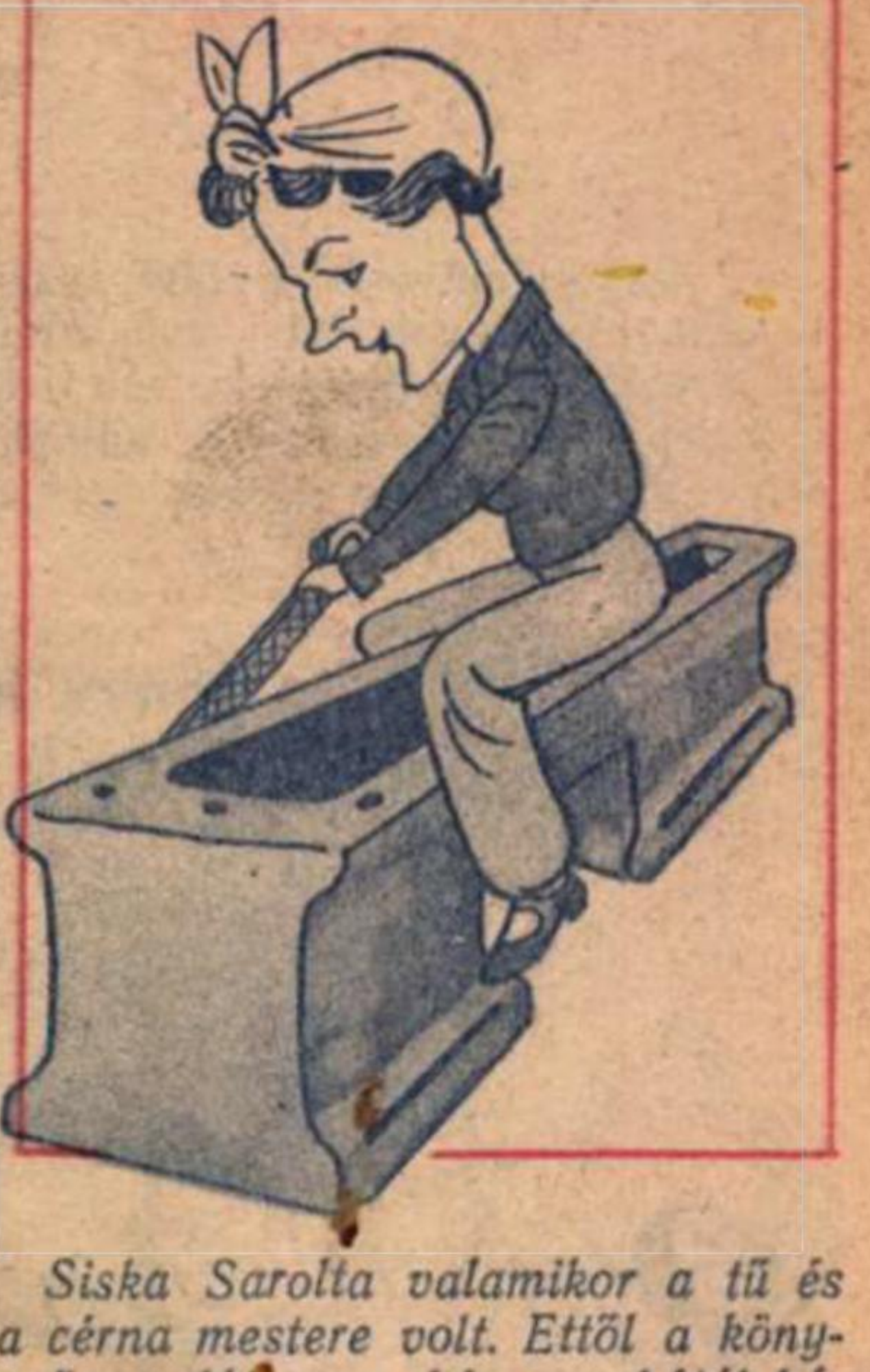

Siska Sarolta valamikor a tű és a cérna mestere volt. Ettől a könnyűnek látszó nehéz munkától hódította el az esztergapad nehéznek látszó, de nem is olyan nehéz munkára.

Siska elvtársnő férfiakat megszégyenítő módon dolgozik, férfimunkát végez, 150 százalékot teljesít, néha még többet és saját munkájával példázza, hogy a nők minden munkaterületen, így az esztergapad mellett is megállják a helyüket.

Jövő héten: az ÉPÜLETJAVÍTÓ vállalatnál